

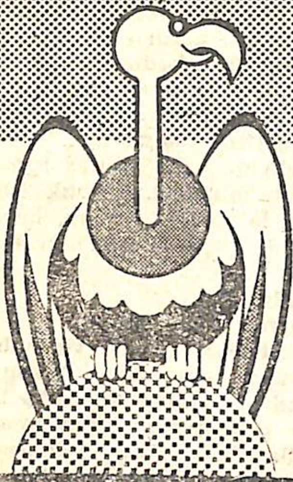
Makarios — Afiyet olsun yoldaş...
Sıcacık, tertemiz Türk kanıdır!

1964 YILINDA

11 milyon

TÜRKİYE İŞ BANKASI

(Faal: 724—35)

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinçcağ, Mıstık,

◎

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

20 Şubat 1964
Cilt : 6 — Sayı : 8
YIL : 42

◎

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Türkiye, Rusya, Kıbrıs

RUSYA ile bitişik komşu olmak bir coğrafya talihsizliğidir. Biz, bu talihsizliğe uğramış milletlerden biriyiz.

İkinci Dünya Savaşında Alman orduları Moskova dolaylarında döğüşürken, bizi de bu ateş bayramına itenlere karşı, rahmetli Refik Saydam'ın söylediği güzel bir sözü hatırlarım:

«Yıkılırken bile uzak durmak isterim, demişti, üstüme çökmesin diye.»

Bu Slav seline karşı, bir zamanlar, eski Osmanlı İmparatorluğu sağlam bir setti. Onu, biz içeriden, düşmanlar dışarıdan, elbirliği ile yıktık.

Yeni dengeyi Cermen gücü kurdu. Alman orduları, her dakika yatağından taşma tehlikesi gösteren bu ılık denizlere susamış sele karşı yeni ve sağlam bir set çektiler.

İkinci Dünya Savaşı'nın zafer sarhoşları bu setti de yıktı.

Şimdi yeni bir denge kurulmuştur: Bir tarafta Amerika ve NATO devletleri, bir tarafta Sovyet Rusya ve zincire vurulmuş peykleri...

Biz, birinciler arasındayız.

Dünya gücünü elinde tutan bu iki topluluk arasında sıcak savaş yoktur. Alış veriş vardır. Diplomatik bağlar kopuk değildir.

Stalin idaresindeki saldırgan Rusya'dan, Türkiye, haklı bir güceniklikle uzaklaşmıştı. Bizim bütünlüğümüze göz koymuş bir komşu ile dost olmamızı hiç kimse istiyemezdi elbet.

Kruşçef eski liderini lânetlerken, arasıra Türk - Rus dostluğunu yenilemek isteğini de belirtmiştir. Moskova'yı ziyaret eden parlâmento üyelerimize, bu dostluk duygularına yardım teklifleri de katılarak el uzatıldığını gazetelerde okumuştuk. Bunlar, güzel belirtiler, sevindirici belirtilerdi.

Bu gösterileri, Türk hükûmeti nasıl değerlendirdi, bilmiyoruz.

Ama şimdi bildiğimiz bir şey var: Kıbrıs cinayetleri karşısında Sovyet tutumu.

Bu eski Türk adasında, sınır ve kader komşumuz Yunanistan'ın silâhlandırdığı Rum çeteleri, silâhsız ihtiyarlarımızı, silâhsız kadınlarımızı, silâhsız çocuklarımızı boğazlıyorlar. Süngü ile yumruk, bomba ile taş döğüşüyor.

İnsan haklarını korumak, cinayetleri önlemek için adaya çıkarılmak istenilen Nato kuvvetleri karşısında, Kruşçef'in Türkiye'ye uzanan dost eli «Hayır!» diye kalkıyor. «Bağımsız bir devletin içişlerine karışamazsınız!»

Cinayetin, bir devlet işi, bir devletin içişi sayılması, kırk yıllık cinayetler rejimi için şaşılacak bir hukuk anlayışı değildir.

Sovyet Rusya'yı, alışık olduğu bu anlayışta haklı bile saysak, Kıbrıs'ı, tıpkı Fransa, tıpkı İtalya, tıpkı İngiltere gibi bağımsız bir devlet sayabilir miyiz?

Kıbrıs'ta yaşayanlar, vatanları olan insanlardır: Türk'lerin vatanı Türkiye, Rum'ların vatanı Yunanistan... İki ayrı bayrağın insanlarını, üç garantör ordunun güvencesi altında bir yeni bayrağa bağlamak, ona bağımsız devlet özelliğini verir mi?

Hele bu uydurma devletin başkanı, elinde asâ yerine süngü taşıyan bir çete başı olursa...

Kıbrıs, Akdeniz'in sularını ve insanlığın suratını kızartan bir yaradır. Sayın İnönü'nün, hava alanında cömert buselerle kucakladığı Dışişleri Bakanı başarısız Londra seyahatini nasıl bir sonuça götürecek, bilmiyoruz.

Ama bildiğimiz başka bir şey var: Türkiye - Sovyet Rusya dostluğu, Kruşçef'in Kıbrıs politikasiyle tekrar Stalin'in bıraktığı, çatık, küskün, kuşkuntulu noktaya dönmüştür.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Baksana Paşamıza, her tarafı Kıbrıs kesilmiş!

İNSAN Sarrafı KÖPEK

HASTANEDE kaldığım zamanlar kilo almıyorsam da, hiç değilse zayıflamıyorum. Ama en çok altı ay tutuyorlar hastanede. Her taburcu edilişimden sonra bir-iki kilo zayıflıyorum, tabiî açlıktan... Benim için önemli olan şişmanlamak değil, zayıflamamak. Hastaneden son çıkışımda elbiselerimle kırküç kilo geliyordum. Onun için, karşısına çıktığım adam, büyük bir şaşkınlıkla,

— İş mi? dedi, ne iş yapabilirsin sen?

— Ne iş olsa beyfendi... dedim.

— Bu halinle, öyle mi?

— Halim iyi olsa, ne iş olsa yaparım der miyim hiç Beyfendi? Benim halime düşenler «her ne iş olsa yaparız» derler.

Bu sözüm hoşuna gitmiş olacak ki,

— Otur bakayım... dedi.

Çenesiyle gösterdiği koltuğa oturdum.

— Aç kulağını, şimdi beni iyi dinle!

Bana anlattıkları özetleyin şunlardı: Adını çok duyduğum, büyük zenginlerimizden V. B. nin evine gidecektim. Bay V. B. pazar günleri öğleye dek kesinlikle evinde olurmuş. Hiç çocuğu olmadığı için Bay V. B. köpeğine çok düşkünmüş. Evde beslenilen köpeği, çocuğu gibi, gibi de değil, çocuğu olarak severmiş. Daha doğrusu, köpeği çok seven karısıymış, ama o da karısını çok sevdiğinden, onun sevdiği köpeği de çok seviyormuş. Bu köpek, öyle bir köpekmiş ki... İnsandan, hem de şöyle böyle değil, insan denilecek insandan daha da akıllıymış. Öyle bir içgüdüsü, hayvansı bir sezgisi varmış ki, iyi insanı kötüden şıp diye ayırdedermiş.

Bay V. B. bu köpekle insanlar üstünde test yaparmış; köpeğin yılışıp sokulduklan iyi, hırlayıp havladıkları da kötüymüş ona göre. İnanılacak gibi değil ama, gerçekten de böyleymiş; şimdiye kadar Bay V. B. köpek testinden geçirdiği insanlar üstünde hiç aldanmamış.

Bana diyordu ki:

— Ne yap yap, kendini köpeğe sevdirmeye bak. Köpeğin sevdiğini hanımı da sever, hanımın sevdiğini de Bay V. B. sever. Anladın mı? Bay V. B. köpeğin sana hırlamadığını görürse, iş de verir, yardım da eder...

Hiçbir umarım olmadığı için, bana dediklerini denemek zorundaydım. Pazara iki gün vardı. Cebimdeki on lirayla iki gün yetindim. Cumartesi öğle ve akşam yemek yememiştim. Pazar sabahı da ağzıma bir şey koymadım. On liramdan artan üç lirayla da bisküvit, biraz kesmeşeker, çukulata, bir parçacık da sucuk aldım. Bunlar, beni sevmesi için, bir yolunu bulabilirsem, gizlice köpeğe vereceğim rüşvetti. O kadar açtım ki, içimden hiç olmazsa bisküvitlerden birkaçını yemek isteği geliyordu; ama kendimi tuttum, yemedim.

Bay V. B. nin bana verilen adresteki evine gittim. Gümüşsuyu'ndaki apartımanlardan biri; giriş kapısından birinci kat, ama apartımanın öbür yüzü çok yüksek...

Bana burasını sağlık veren adamın dediği gibi, kapıyı açan kadın beni içeri sokmak istemedi. Ben de adamın bana öğrettiği gibi yalan söyledim:

— Beni Beyfendi çağırmıştı, geleceğimden haberi var...

O zaman içeri alındım. Kadın,

— Buyrun, burda bekleyin! dedi.

Gepgeniş bir salon, saray gibi dayalı döşeli... Denize bakan geniş pencerenin yanına gittim, aşağısı derin, belki altta daha dört kat var.

Aklım fikrim köpekteydi, heyecan ve korku içinde ne olacak diye bekliyordum. Kendimi eski bir arenada sanıyordum. Az sonra açılacak kapıdan aç aslanlar üstüme saldıracak...

Pencere önünde, elim cebimdeki bisküvitte hazır bekledim. Aradan ne kadar zaman geçti, kestiremiyorum, karşımdaki boyalı kapının bir kanadı yavaaaş yavaş aralandı ve bir baş göründü. Evet, bunun bir baş olduğu kesindi, ama ne başı olduğunu bir türlü anlıyamıyordum. Yaşlı, yanakları sarkık, koskocaman bir insan başına benziyor ama, hayır değil... Öküz başı desem, boynuzları yok... Yahu, bu baş ne başı? Belki de beklediğim köpektir diye de düşünmedim değil, ama köpek olamaz, çünkü kapının tokmağından en az dört karış yukarda duruyor. O her ne başıysa, gözlerini bana öylece dikmiş, hiç kımıldamadan duruyor. Ben, ipnotize olmuş gibi kaskatı kesildim, evet kaskatı... Yoksa, çoktan oracığa yığılıverirdim.

Bir zaman —ne kadar bilmem— karşılıklı bakışıp durduk. Sonra sonra benim aklım başıma gelir gibi oldu. Yahu sakın bu Bay V. B. olmasın. Köpeğini beklerken sahibi gelmiş olabilir. Nasıl olabilir canım, kıl içinde bir surat. Demek fazlaca kıllı... Belki adamcağız, pazar keyfi, sabah erkenden tıraş olmamış daha... Evet, bu odur. Selâm versem mi ki? Ya değilse? Ne çıkar selâm vermekten. Allahın selâmı bu, alırsa alır, almazsa kendisi bilir, ben terbiyemi göstereyim de... Yüzümü yumuşatıp, başımı yavaşça iğdim ve o zaman halt ettiğimi anladım, ama iş işten de geçmiş oldu. Çünkü, başımı saygıyla iğmemle, — Hırrrr!.. diye bir hırıltıyla tarihöncesi bir yaban yaratığı içeri daldı.

Allah Allah... Yahu, bu nasıl bir zebellâ... Demek buna da köpek diyorlar ha? Mutlaka bu köpeğin soyunda bir bozukluk vardır, mandayla, deveyle karışmış olacak.

İçeri girmekle kalsa iyi, girdikten sonra, insan gibi, bir de kapıyı kıçıyla kapadı. Karşı karşıya kaldık. Yanakları ve dudakları sarkmış, dişleri görünüyor, sanki sırıtıyor namussuz...

Hırladığına göre benim içyüzüm anlaşıldığından artık işe alınmak ihtimalim yok ya, burdan nasıl sıvışıp canımı kurtarsam!

Bir adım attı:

— Hırrr!

Bereket durdu, yine vicdanlı köpekmiş... Sağ yanda bir kapı görmemle... Aman dur, köpek başımı çevirmeme, kıpırdamama müsaade etmiyor. İçimden bir hızlansam da kendimi kapıdan atıp, arkadan kapasam, imdaat diye bağırsam diyorum ama, yetişip paçamdan kaparsa, beni sağ bırakmaz.

Ötedenberi duyarız, soyunuk adama köpek salmaz, derler. Hani soyunayım da, dedim, elbiseyi koltuğuma alır yan kapıdan sıvışırım. Ne mümkün? Parmağımı kımıldatmamla hırladı. Hırıltısı insanın ödünü koparmaya yeter...

Yahu bu koca evdeki insanlar nerde? Bağırmaktan başka umar yok. Nasılsa benden, hiç elimde olmadan,

— Beeee!.. diye bir ses çıktı. Neden «Beee...» dedim, ardından ne diyecektim, bildiğim yok. Böyle zamanda insanda akıl mı kalıyor ki, ne diye bağıracağını bilsin... Benim, sözümona dışardakilere seslenmek için,

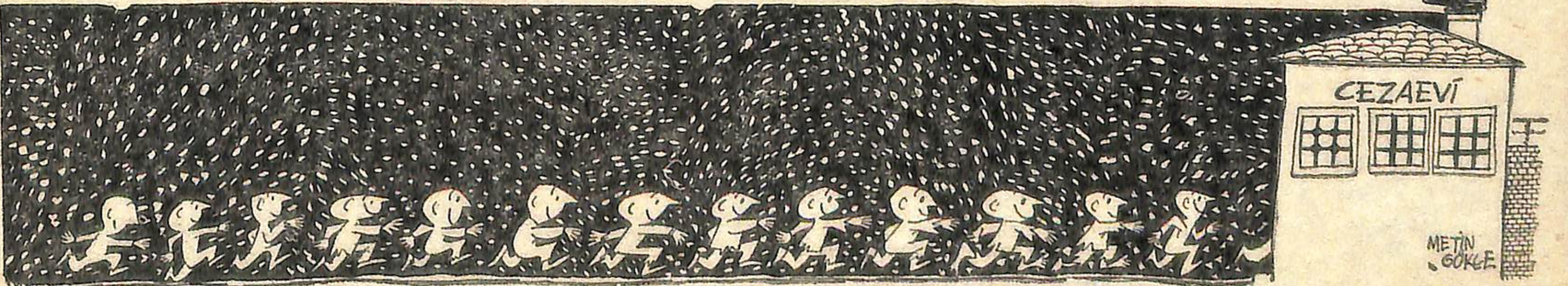
— Beee... dememle, köpek de,

— Hırrr!.. diye cevap verip iki adım daha yaklaştı bana...

Hemen aklıma cebimdekiler geldi; gelgelelim parmağımı kımıldatsam hırlıyor. Birden bisküvitleri önüne attım. Hırlamadı, iyi... Çukulatayı, arkadan kesme şekerleri, sucuk parçasını attım. Yerdekilerini koklar gibi yaptı, iğrenmiş gibi burnunu çekti. Ne dersiniz, yemedi yahu... Bu kadarı da iyi, alışıyoruz birbirimize. Ne demişler: hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa anlaşır.

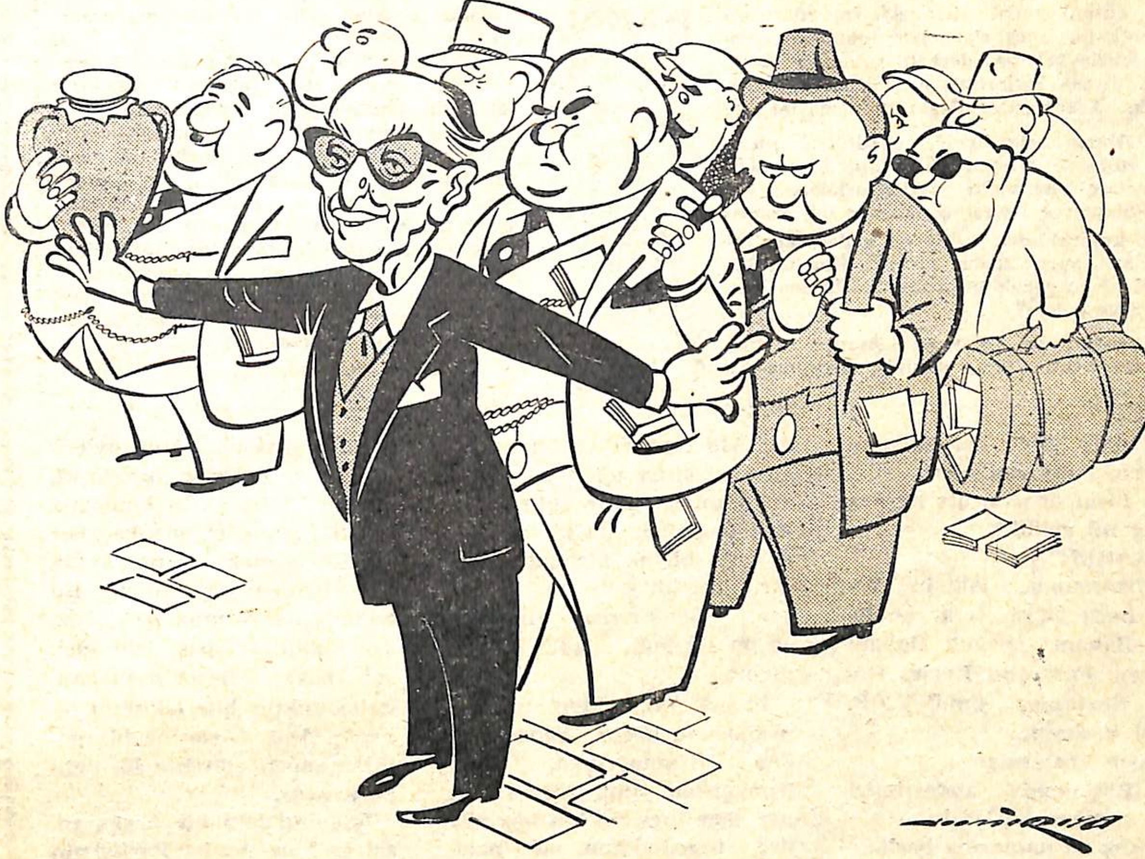
Bu canavrı yumuşatayım diye bir-iki söz sövliyeyim, akıllı köpek dediler, belki sözden anlar, dedim. Sesimin en tatlı uyumuyla,

— Bobbi, bobi... canım be-

Yazısız

Gümüşpala: «Vergi reformuna karşıyız» dedi.

Gümüşpala — Dokunmayın benim milyonerlerime!..

Kara cellât!

Bir Piyer Lermit bırakmaz böyle bir şerrilhalef,
Semti İblis'den, muhakkak, böyle mel'un hortlamaz.
Öyle iğrençtir Makaryos, ölse açlıktan domuz,
Bastığı toprak civarında, emin ol, otlamaz.

Suzî Can

nim!.. Sen ne şeker şeysin... Gel, gel bana... dedim.

Cevabı hırlıyarak dişlerini göstermek oldu. Hoşuna gideyim diye dudaklarımı büze büze konuştum:

— Vay kerata vay...

— Hırrr...

— Maşallah... Pek de cicisin... Senin adın ne bakayım?..

— Hırrr...

— Sesini sevsinler... geh kuçu kuçu... kuçu kuçu... Hanimiş benim oğlum!

— Hırrr...

— Canım... Yavrum... bi tanem benim!..

— Hırrr...

— Gel bakayım bana, gel ağabeyine!... ge canım!.. Ge şekerim!..

— Hırrr!...

Hayır, taş kalbi yumuşıyacak gibi değil; insafın, merhametin zerresi yok alçakta. «İnsan gibi bir köpektir» dedikleri demek gerçekmiş.

Doğrusu ya, üstüme atlamayışından ben biraz da yüz buldum. maya uzandım. İşte o zaman felâket oldu. Tıpkı kartun filmlerde olduğu gibi birbirimize girdik; havada birkaç perende atıp, yere, duvara kendimi çarptığımı, sonra o yan kapıdan fırladığımı biliyorum. Köpeğin dişleri paçamdaydı. Kapımın karşısındaki merdivenden penbe sabahlıklı bir kadın iniyordu. Kadına çarpmamla, ikimiz birlikte birkaç basamak yuvarlanıp yere uzandık. Kadın altımda, köpek üstümdeydi. Ama şaşılacak şey, köpek yüzümü yalıyordu, kuyruğunu da sallıyordu. Altımdan çözülen kadın,

— Siz kimsiniz? dedi.

Ben o kadar şaşırmışım ki,

— Köpek benden hoşlandı... dedim.

Kadın, çok güzel ve gençti, kalçalarını dalgalandırarak yürüdü gitti; köpekle ben kaldım. Bir de baktım, pantalonum bir paçası ağından paçaya yırtılmış. Köpek çevremde durmadan kuyruk sallıyor. Allah Allah, bu nasıl iş... Hattâ, elimle başını bile okşadım.

Öylece sokağa çıkamıyacağım

de arkamdan. Fakat, bırakmıyor ki, paçamı toplıyayım... Beni göğüslеyip yere yıkıyor, sonra yüzümü gözümü yalıyor. Her yanım köpek salyası içinde kaldı. Ayağa kalktım mı, iki ayağını omuzuma dayayıp, yıkıyor beni yere... Belli ki hayvanın canı oynaşmak istiyor. Sanki demindenberi hırlayan o değil... Yuvarlanıyoruz halıların üstünde, altalta üstüste... Hastayım bir yandan, açlık bir yandan, o kadar da korku çekmişim, bende can kalmamış ki... Biz iyice birbirimize alıştık. Hattâ ben yerdeki çukulataları, sucukları, bilküvitleri toplayıp yemeye de başladım. Ona da verdim ama yemedi.

Artık ben rahatladım ya, belki Bay V. B. sesimi duyar diye, köpeğe olmadık dalkavukluk yapıyorum...

— Kuçu kuçu... Şekerim benim... Minnoşum benim... Ge bana, ge bakayım...

İyice kanımız kaynadı.

Kapı açılıp Bay V. B. içeri girdiği zaman, köpek papuç kadar diliyle suratımı salyaya boğmaktaydı.

Bay V. B. nin ilk sözü,

— Sizi sevdi... oldu.

— Eksik olmasın... dedim.

— İnsan sarrafıdır, herkese kanı kaynamaz. İyi insanı derhal tanır.

— O sizin iyiliğiniz beyfendi... Fakat köpek bırakmıyor ki, beyfendiyle rahatça konuşayım.

— İnsan gibi sözden anlar...

— Ah nerde efendim, dedim, keşki bütün insanlar onun kadar sözden anlasalar...

Köpeğine sokup dışarı çıktı .Bay V. B. gülümsiyerek,

— Pantalonunuz? dedi.

— Oynaşırken şey oldu, zararı yok efendim... dedim.

Sonra bir iş ricası için rahatsız ettiğimi, beni gönderen zatın adını söyledim.

— Yarın bankaya gelin! dedi.

Teşekkür ettim, evden çıktım.

Bir zaman bu bilmeceyi çözemedim: Köpek ilkin neden bana hırlamış da, sonradan beni sevmişti?

Aileyi yakından tanıyanlardan birisi bu sırrı çözdü:

— Gerçekten çok akıllı köpektir, dedi, hanım köpeği öyle alıştırmıştır ki, kiminle düşüp kalkarsa köpek o adamı hemen tanır, sever... Bunun dışında eve yabancı biri girerse parçalar... Siz hanımla düşüp kalktınız mı?

— Evet, dedim, merdivenden dört-beş basamak düşüp, sonra kalktık...

— Tamam... Ondan sonra köpek sizi sevmiştir, yoksa parçalardı sizi. Ne de olsa hayvan bu, sizin niçin düşüp kalktığınızı ne bilsin?

Bu yaşıma kadar insanların pezevengini çok gördüm ama, köpeğin godoşunu ilk görüyordum. Siz şu insanlardaki kabiliyete bakın ki, köpekleri bile gavatlığa alıştırıyorlar.

İşe mi? Hayır, giremedim. Hanım «Almayın!» demiş.

Aziz NESİN

PAZARTESİ :

Sovyet Rusya: «Yoook, diyor, Kıbrıs'a NATO kuvvetlerinin çıkmasına razı değilim... Bu bağımsız bir devletin içişlerine karışmak olur!»

Pekiy, vatanlarının kurtuluşu için silâha sarılan Macar'lara karşı Sovyet saldırışına ne diyelim?.. Kızıl ordunun tankları onbinlerce gencin kaburga kemiklerini kırıp geçti. Bu, bir memleketin içişlerine karışmak değil midir?

Hani: «Gel sana din dersi vereyim» diye medresedeki odasına attığı bir güzelle sarmaş dolaş olan hoca, bir ara:

— Çıkar şu ipek gömleğini, diye bağırmış, vücuduma değmesin, günahtır!

Yobazın taassubuna şaşan kadın hayretle sormuş:

— İlâhi hoca, ya bu senin yaptığın iş pek mi sevap?

Aralarında fark yok.. Onlar da politikanın yobazı!

SALI :

Bakırköy'de hamama giden iki arkadaş, polise müracaat ederek soyulduklarını söylemişler. İddiaya göre, çalınan şeyler şunlardır:

135 lira para, yirmi dokuz bin liralık çek, şoför ehliyeti ve bir miktar sigara kâğıdı...

Ama bütün bunlar, ceplerinden çalınmamış.. Elbiselerle beraber yürütülmüş.

Hani, hamama her gidişinde:

— Ulan benim saatimi, kordonumu çalmışsınız...

— Ulan benim para kesemi almışsınız...

— Ulan benim gümüş tabakamı aşırmışsınız...

Diye gürültü çıkaran ve her seferinde ödeten yeniçeriye, nihayet bir gün bir oyun oynamışlar: Herif yıkanıp çıkınca bir de bakmış ki, ortada kavuğundan başka bir şey yok...

Ayağında nalın, belinde peştemal, burma sarıklı kavuğunu başına giyip hamamcının karşısında boynunu bükmüş:

— İnsaf et ağa, demiş, ben buraya böyle mi geldim?..

135 lira, şoför ehliyeti, sigara kâğıdı, yirmi dokuz bin liralık çek bir yana... Ama, bütün elbiseleri çalınan bu iki müşteri, bellerinde peştemal, ayaklarında nalın, yeniçeri ağası gibi hamamcının karşısına dikilebilirler:

— İnsaf et ağa, biz buraya böyle mi geldik?

ÇARŞAMBA :

Biliyorsunuz, İstanbul Valisi, Bern elçisi, İmar ve İskân Bakanı, Sağlık Bakanı derken, Fahrettin Kerim Gökay dostumuz şimdi Y.T.P. genel başkanı...

Basın kuşlarına:

— Biz, demiş, apdestimizi alıp namaza başladık...

Acaba ne namazına başladılar?.. Sabah mı, öğle mi, ikindi mi, akşam mı, yatsı mı, teravih mi?..

Partinin bugünkü haline bakıp aklımıza bir şey daha geliyor: Sakın cenaze namazı olmasın!

PERŞEMBE :

Milletvekilleri, senatörler, sarı kart sahibi gazeteciler, Şehir Meclisi üyeleri, vapurlarda bedava yolculuk eder...

Şimdi alınan bir karara göre, yine bedava seyahat edeceklermiş ama lüks salonlarda oturanlar elli kuruş lüks farkı ödiyeceklermiş... Hattâ Cumhurbaşkanı bile.

Eh, sosyal adalette bir adım daha attık demektir: Vatandaşla aramızda hiç olmazsa elli kuruşluk bir eşitlik kuruldu!

CUMA :

Valimiz Niyazi Akı, talihsiz İstanbul'un güzel bir talihidir: Bu toprağı ve bu toprağın insanını içinden tanır. Tarihimizi, satır satır bilir. Asıl önemlisi, belki kafasından da büyük bir kalbi vardır. Büyük kalb, ne güzel şey... Bir Fransız filozofu: «Kafa düşünür, kalb bulur» diyor.

Niyazi Akı, vilâyet umumî meclisinde bütçe konuşulurken, Nişantaşı'ndaki «Vali Konağı»nın, yıllık bakımı için, her sene kırk üç bin beş yüz lira harcandığını, bu masraflı konağın daha faydalı bir işte kullanılmasını söylemiş. Ama, meclis üyeleri «Türk milletinin şan ve şerefini» ileri sürerek kabul etmemişler.

Bu da doğru bir görüştür belki... Ancak öyle bir konakta oturunca, ona göre hizmetçiler, uşaklar, ahçılar ister... Bu hizmetçiler, bu uşaklar, bu ahçılar ise vali maaşı ile olmaz.

Vali maaşını mı merak ettiniz?.. Konak masrafının yarısından az!

Ne tuhaf, Türk milletinin şan ve şerefini konakta düşünüyoruz da konukta düşünmüyoruz bir türlü!

CUMARTESİ :

Adalet Partisi, Ankara'da ve İstanbul'da iki fena damga yedi. Ankara'dakini biliyorsunuz, Konya Milletvekili kürsüye çıktı ve açtı ağzını, yumdu gözünü... Ama öylesine açtı ve öylesine yumdu ki, partisi bile: «Bu konuşma kendi adınadır, biz beraber değiliz» demek zorunda kaldı.

Şaştığımız şey şudur: Bu adam doktormuş da... Biz, Tıp Fakültesi'nden vali, elçi, şair, bakan, hattâ başbakan, hattâ doktor bile çıktığını bilirdik. Ama böylesine bir politika sapığı çıktığını ilk defa görüyoruz.

İstanbul'daki bir başka rezalet: Yine Adalet Partisi'nin bir üyesi, hem de başta gelir bir üyesi morfin kaçakçılığından yakayı ele verdi!

Bu, Millet Meclisinde değil ama, Şehir Meclisinde âza... A.P. nin de il idare kurulunda bir yönetici!

Yüz binlerce üyesi olan koca bir parti bu, içinde böylesi de bulunabilir diyemeyiz. Bunlar, adı parti defterinde yazılı rastgele iki kişi değil. Biri parti listesinden milletvekili adayı gösterilmiş, öbürü Belediye Meclisi adayı...

Hani Bektaşi tahtakurusunu iki parmağı arasında ezdikten sonra gözlerini gökyüzüne kaldırıp: «Yarabbi, bunu yaratırken hiç kokusuna bakmadın mı?» demiş... Bunlar da öyle: Seçim listesine koydukları, vatandaş güvenine sundukları adamların bile kokusuna bakmamışlar!

PAZAR

Tütünlerimizle rekabet, fındıklarımızla rekabet, meyvalarımızla rekabet, kromlarımızla rekabet derken, eyvahlar olsun, dış piyasa kızlarımızla da rekabete başladı... Acaba Ortak Pazar'da bu da mı var?

Alman evlendirme enstitüleri, memleketimizde adreslerini topladığı bekâr gençlere mektuplar yağdırıyorlarmış: Nasıl bir zevce istersiniz? Esmer mi, sarışın mı, kumral mı?.. Boy ne kadar, kilo ne kadar, yaş ne kadar olsun?.. Kaç dil bilsin?.. Kaç çocuk doğursun?.. Elinden hangi işler gelsin?

Malûm ya, çoğumuz Avrupa malına meraklıyızdır. İster misiniz, Almanya'dan trenler, uçaklar gelin taşırken kızlarımız evde kalsınlar.

İki Amerikalı çavuş kandırmakla bu rekabeti önliyemeyiz... Tek çıkar yol, kızlarımızın, güzellikleriyle olduğu kadar zekâlariyle, bilgileriyle, kadınlıklariyle de Türk gençlerine emniyet vermeleridir. Parmakları, kaş kalemi, dudak boyası kadar iğne tutmayı, makas tutmayı, kepçe tutmayı da öğrenmeli... O zaman, hiç korkmasınlar. Alman evlendirme enstitülerinin: «Şu sarışını alır mısın?. .Şu kumralı alır mısın.. Şu mavişi alır mısın?» tekliflerine karşı, gençlerimizin verecekleri cevap iki kelimeden ibaret olacaktır:

— Yoh... Alaman!..

— Aaa, bakın çocuklar, bizim yuvamız varmış!..

Ferit Melen: «Sofralarda lokmalar her gün ufalıyor..» dedi.

Bir lokma

Bir insanın kalbi başka bir insana takıldı. (Gazeteler)

Yazısız

ANKARA MEKTUBU

Avşa adası:

Mademki bazı düşünceleri çuvala tıkarcasına, ağzına üç tur sicim dolandırıp içime tıkmağa mecburum, ben de bu hafta acılı Ankara'dan uzaklaşayım!

Avşadayım bu hafta... Size berrak, lâtif, zarif şeylerden bahsedeceğim...

Herhalde su, deniz, gök, şu «Milletvekilleri, sille tokat birbirlerinin üstüne yürümüş» şu «akaryakıt zamlanmış» konularından daha ferahlatıcı... Öyle değil mi?..

Erdek'ten kalkılıyor motörle, Marmara adasına uğranıyor, sonra uzaktan pösteki gibi yayılmış gözüken, adanın mütevazi iskelesine yaklaşılıyor...

Avşa, yanık granit ve yeşillik karışımı... Granitin her tarafından sular fışkırıyor... Yeşilliğin her tarafından da üzüm. 50 çeşit üzüm var Avşada... Şarabı, yarım milyonluk bir şehri mestedeck kadar üzüm... İsterdim öyle bir şehri mestetmek... Çehrelerin abusluğunu, ruhların pasını, ifadelerin pusluluğunu yok etmek için...

Ankara'dan son götürdüğüm manzara, nedense AP. li bir milletvekilinin kürsüdeki hali... Sessiz harflerden hınç alarak, sağ kolunda durmadan açılıp kapanan bir yay varmış gibi konuşan «Benim düşüncelerim... Benim fikrim... Benim vardığım karar...» Hepsi sana mübarek olsun hazret, Avşanın denizi ne güzel bir bilsen, düşüncelerinden de fikirlerinden de, kararlarından da vazgeçersin!

Araplar ve Avşa:

İki köyü var Avşa'nın: Araplar ve Avşa... Birine kızmışmış Sultan Hamit. Arapmış kızdığı. Sürmüş adaya. Ben böyle «sultani» kızgınlıklara çoktan fitim, fit... Siz?.. Kişiye kızıp, cennete sürmek, sultanlara yaraşır!.. Ben «sürgünsüz» kızgınlıklardan korkarım... Araplar ismi ondan geliyor... İkinci köy Avşa...

Araplardaki halk daha çalışkan... Avşadaki... Pöf, çalışmak neymiş ki?...

Araplar'da bir tek kahve var. Avşada on!

Arapların halkı üzüm yetiştirir, amma şarap yapılsın diye Avşaya satar...

Adanın etrafında «dişli» bir kum var... Üç adım sonra da su derinleşiyor birden, insan ruhunda birden karşınıza çıkan uçurumlar gibi...

Akşam, sanki güneş batmaz da, bir kıpkızıl dağ batar, suları taşıracakmışcasına... Büyük bir varlığın ölümüne benzer her akşam düşüşü... Ayyy, bıktık küçük varlıklardan... Onlar zaten ölmüyor kolay kolay!

Balık bol!... Meydanda kızartılıyor... Şalvarlı, gürbüz, alınlarından, iri iri ter damlıyan Avşalı kadınlar tarafından... Tavayı tabağa çevirip, size bir uzatışları var... Sırf bu «katıksız» jest, Avşa yolculuğuna değer... Bir de size soğan getiriyorlar. Yumruğunuzla böldüğünüz, dünyayı ikiye bölercesine!

Kimi de o iri barbunyaları çiğ yiyor deniz suyuyla yıkayıp... Yooo, öyle burkulmayın, her şey alışkanlık meselesi... Bunca değer, bunca fikir, kıtır kıtır yeniyor da, bir barbunya için mi burulacaksınız?.. E, dünyada gürültüler zaten bir barbunya boyunu aşmıyan şeyler için kopar... Daha büyük gürültü çok büyük cesaret işidir!...

Tavşan sürüyle adada... O elli çeşit üzüme musallat... Avşalıların bir gıdası da o sırf bir lokma et için üzümle beslenen piliç kadar tavşanlar... Hem acıyorlar onlara, hem derilerini yüzüyorlar... İnsan bu!

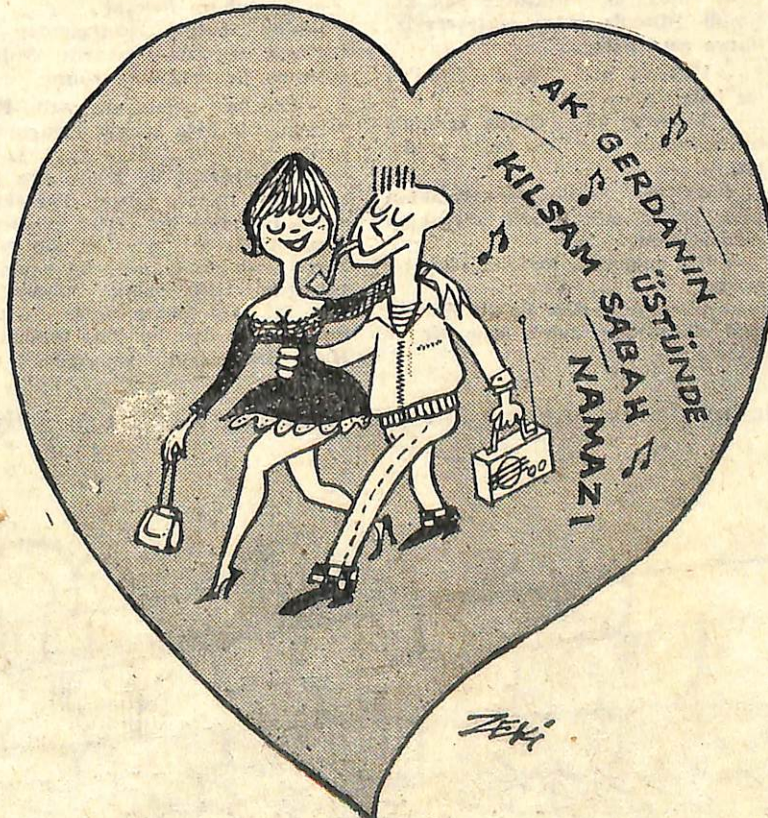
Avşa halkı son derece olgun... Kaçları göçleri yok... Akşamcılıkları, son derece efendice!

Avşa yumuşatan bir yer... Avşa ruhu kinlerinden temizliyen bir yer... Avşa iyilik aşılıyan bir yer... Gücüm yetse, ruh tebdil-i havası için Avşa'ya kimleri, kimleri, kimleri göndermem!.. Ama fayda eder mi dersiniz?..

Dudak büktüğünüzü görür gibiyim... Ben de dudak büküyorum zaten!

Nimet ARZIK

Bir Alman ve bir Amerikalı aşk uğruna müslüman oldu. (Gazeteler)

Yazısız

Piyango AİLESİ

Adnan Veli

MUKADDER, koşa koşa merdivenleri çıkıp, heyecanla kapıyı çaldı. Biraz bekledi. Açılmadığını görünce, üst üste birkaç sefer daha çaldı. İçeriden, yavaş yavaş yaklaşan gamsız adımların sesini duydu. Yarı açılan kapının çerçevesinde, şişmanca, orta yaşlı bir kadının yüzünü görünce sevinçle haykırdı:

— Teyzeciğim!.. Canım teyzeciğim benim!

Boynuna atılırken, kadın da onu heyecanla kucakladı:

— Ayol Mukadder, nereden çıktın sen?.. Gel bakayım, şu yanaklarından öpeyim doya doya.. Kız, annen nerede?..

— O da geliyor. Ben hızlı hızlı çıktım merdivenleri..

— Ayol ne hakikatsiz şeylersiniz vallahi.. Gir içeriye hadi..

— Dur, gireceğim.. Annem de gelsin..

— Gelir annen. Sen gir hele.. Kız, şu teyzeniz öldü mü, kaldı mı diye hiç aklınıza gelmez mi?.. Hadi, diyelim ki, İstanbul'a gelemiyorsunuz.. Ama insan, arada bir, iki satırlık bir mektup da yazamaz mı?..

— Vallahi bilmezsin hâlimizi teyzeciğim.. Ne zaman elime kalemi alacak olsam, muhakkak bir engel çıkıyor. Zaten bizim, epidir buraya gelmiye niyetimiz vardı. Bugün, yarın diye diye ancak şimdi nasipmiş..

— Hadi hadi, sen o lâfları terliklerime anlat!

Merdivenin trabzanına tutuna tutuna Yeşime Hanım da basamakları çıktı.

— Ooooof, aman.. Yoruldum, diye mırıldandı. İfakat hanım:

— Ayol hasba, dedi. Dünyanın öbür ucundan mı geliyorsunuz yoksa?..

— Sorma nonoşum.. Dünyanın öbür ucundan gelmiyoruz ama, dünyanın öbür ucuna gidiyoruz.. Gel bakayım İfakat'çiğim, seni bir öpeyim..

— Ah nonoş kardeşim benim.. Senesi oldu görüşmiyeli..

İkisi de birbirlerine sarıldılar..

İfakat Hanım:

— Hadi girin içeriye, dedi. Bavullarınız filân yok mu?..

Mukadder atıldı:

— Bavullar arabanın bagajında kilitli..

— Ayol bekletmeyin taksiyi.. Şoför çıkarıversin yukarıya..

— Taksi değil teyzeciğim.. Kendi arabamız..

— A, aaaaa.. Hayırdır işallah.. Ayol ne zaman sizin arabanız oldu?

Yeşime hanım tamamladı:

— Sorma İfakatçiğim.. Bizim her şeyimiz değişti artık.. Biz şimdi, o senin bildiğin aile değiliz.. Zengin olduk, zengin.. Girelim içeriye de, hele şöyle bir oturalım.. İki soluk nefes alayım..

— Girsenize.. Kapının önünde sohbet edecek değiliz ya..

— Eniştem evde değil mi?

— Duvar saatini bırakmıştı tâmirciye.. Onu almıya gitti.. Neredeyse gelir..

Yeşime hanım, kendini misafir odasındaki koltuklardan birine bırakırken:

— İfakat'çiğim, dedi.. Şu perdeleri açsana kuzum biraz.. İnsanın içine kasavet basıyor..

— Sen şu kanapeye otur da, ben şu perdeyi açayım.. Ayol bayram tatili yapmak için mi İstanbul'a geldiniz?..

— Bayram için geldik ama, esas bizim bayramımız epi sürecek..

— Ayol böyle rûmizli rûmizli konuşuyorsunuz da, insan büsbütün merakta kalıyor.. Ne oldu Allahaşkına, anlatsanıza..

Kız atıldı:

— Teyzeciğim, dedi.. Biz artık enikonu zengin sayılırız..

— Ayol, merak ettim vallahi.. Spor-toto mu çarptı yoksa?..

— Ne spor totosu, ne piyangosu.. Mukadderciğimin talihi birdenbire açıldı. Zaten Cenâbı Allah bir kimseye «Yürü yâ kulum» demiye görsün.. Bizim kız besbelli Karun burcunda doğmuş!

— Ayol Yeşime'ciğim.. Mantonu çıkarıp da, şöyle bir soyunup dökünsene.. Bizim ev sıcaktır..

— Yooo kardeşim, öyle uzun uzadıya oturacak vaktimiz yok ki.. Şimdi Hilton'a gidip yerleşeceğiz.. Sonra gene geliriz..

— Hilton'a mı?.. Ayol Hilton'da mı kalacaksınız?..

— Helbette ya.. Orada ayrılmış bir dairemiz var, bir hafta oradayız..

— Vallahi insanı şaşırtmaktan yana birincisiniz.. Şimdi meraktan çatlıyacağım..

— Kız anlatsana teyzene, olup bitenleri..

— Anlatayım.. Bize Banka ikramiyesi olaraktan, geçen sene bir ev çıkmıştı..

— Onu yazmıştınız ya, mektupta..

Yeşime hanım tamamladı:

— Bankadan ev çıkmakla kalsa neyse.. Ondan sonra bu şeytan kızın talihi bir açıldı ki, hiç sorma teyzesi..

Mukadder karıştı söze:

— Ama anneciğim, bu sırf talih işi değil ki.. Kendi aklımı kullanmadım mı?..

— Yooo, Allah var.. Kullandın.. Müslüman dini âşikâre.. Benim kızım, akıldan yana da iyi imtihan verdi..

— Ayol anlatsanıza.. Çok seviniyorum ama, içimden de bir ses «bunlar şaka ediyorlar» diyor.

— Vallahi şaka değil, kör olayım..

— E, anlatın öyleyse..

Yeşime Hanım, çantasından bir Gelincik sigarası çıkardı. Sedefli çakmağı ile yaktıktan sonra:

— Dur ben anlatayım, dedi.. Biliyorsun, biz öyle zengin mengin insanlar değildik.. Kıza ben, babasından habersiz, üç kuruş beş kuruş çeyiz parası yapsın diyerekten arada bir eline bir şeyler sıkıştırırdım.. Akıllı kız, paraları üst başa harcıyacağı yerde, götürüp bankaya yatırmış.. Valla yalan söylemiyeyim, iki ayın içinde üçyüz elli lira mıdır nedir, öyle bir para toplamış.. Hani Bankaların piyangoları var yar.. Kızın göynü temiz olduğu için o çekilişte koskoca bir ev çıkmaz mı bize?..

— Vallahi duyduğum vakit ne kadar sevinmiştim, bilemezsin..

— Eksik olma kardeşim.. Ondan sonra kızda bir merak başladı. İşte ondan sonra da işi piyangoculuğa döküp çıktık..

— Bilet mi aldınız?..

— Yok canım.. Bilmem ne makarnası diyerekten bir makarna var ya.. O makarnanın kâğıtlarından altı tanesini biriktirip yollıyanlar piyangoya katılıyorlarmış..

— Eeee?..

— Biz de baktık ki, bu işin içinde kazanma umudu var, başka makarna yiyeceğimize o makarnalardan yiyiveririz diyerekten başladık o paketleri biriktirmiye.. Kız, makarna paketlerinin uçlarını bir zarfın içine kesip kesip yolladı. Aradan bir müddet geçtikten sonra bir de gazetede ne görelim?.. 63 model otomobil bize çıkmaz mı?..

— Allahaşkına?..

— Yalanım varsa, Profumo'dan beter olayım!

— Sonra?..

— Duuur, sonrası var bu işlerin.. Evi kazandık, otomobili de kazandık.. Bizim kız, bu sefer başka bir şey tutturdu: Biz evde bulaşığı yeşil sabunla yıkardık. Kız dedi ki «Yeşil sabun kullanmıyalım da «Cici temizleme tozu»nu kullanalım, dedi. Onun da kutu kapaklarından beş tanesini topladık.. Kazanana buz dolabı veriyormuş.. Çamaşır makinesi veriyormuş, süpürge veriyormuş, daha başka şeyler de veriyomuş.. Uzatmıyayım.. Ha yeşil sabun olmuş, ha temizleme tozu olmuş diyerekten biz yeşil sabunu bıraktık, bu toza başladık.. Hem fena toz da değil hani.. Beş kutusunu bizim kız, gazetedeki adrese yolladı..

— Eee. Oradan ne çıktı?..

— Vallahi, billâhi buzdolabı çıktı..

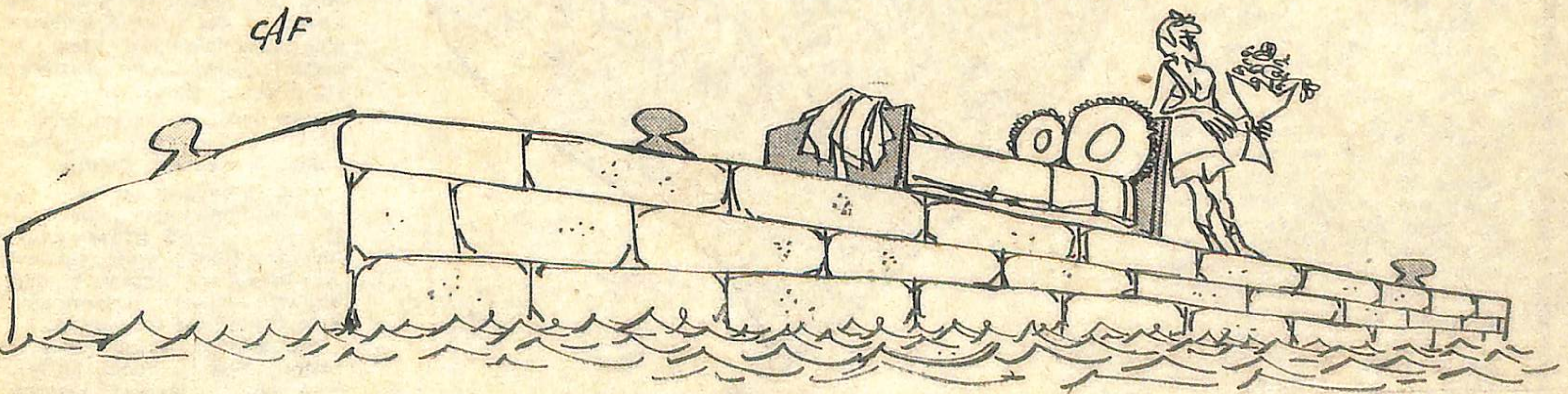
— Hay Allah iyiliğinizi versin.. Kör olayım ne kadar sevindim.. Sonra?..

— Sonrası var helbet.. Ondan sonracığıma, biz evde çamaşır yıkarken, çamaşırın kiri kabarsın diye, akşamdan ıslatırken içine bir tutam soda atıyorduk. Bizim kız dedi ki «Anneciğim, dedi, artık çamaşırı soda ile yıkayan kalmadı. Biz de çamaşır suyu kullanalım» dedi. Bunun üzerine biz de çamaşır suyuna başladık. Bu çamaşır suyunun gazoz kapağı gibi kapakları var.. Onlardan dört tanesini biriktirenlere hediyeler veriliyormuş. Biz de dört şişe birden aldık. Şişelerin kapaklarını çıkarıp mantar koyduk. Bizim kız, bu kapakları gazetedeki adrese yollamış.. Oradan da kazanmadık mı?..

— Aman tuh tuh tuh, nazar değmesin.. Ne kazandınız bari?..

— İstanbtul'da Hilton Otelinde bir haftalık Bayram tatili kazandık!.. Şimdi ana kız yerleşeceğiz

Profumo skandalının meşhur seks bombası Türkiye'ye geliyor!.

Yazısız

Küçük Resimli İlânlar

ÇAĞRI

Oğlumuz Ali Şıpsevdi ile kızımız Aynur Aynalı, bu gece saat ona doğru kömürlüğün kenarındaki izbe köşede dudak alış verişi yapacaklarından bu mutlu günümüzde tüm komşuların pencerelerini ve perdelerini sıkı sıkıya kapatmaları önemle rica olunur.

İSTANBUL RADYOSUNDAN

325 kuruş aylıkla radyomuza spiker alınacaktır. İsteklilerin 75 adet 18x24 fotoğraf, yedi nüsha iyi hâl kâğıdı, 16 kuruşluk pul, kömür karnesi, havagazı makbuzu ve eğer varsa sarı kartlarıyla birlikte vestiyer Murtazaya acele müracaatları..

Okur-yazarlığı askerlikte öğrenenler ve mikrofon başında öksürük sinyaliyle uzaktaki sevgililerine selâm yollamakta usta olanlar tercih olunur!

AŞK MALZEMESİ ALINACAK

1964 yılı içinde İstanbul hovardalarının ilânı aşk dalgalarında kullanılmak üzere açık eksiltme ile 1500 adet tabanca, 2000 adet sustalı, 2500 adet kama ve şiş satın alınacaktır. Şartnameler her gün her yerde görülebilir.

«ZİLLER KİMİN İÇİN ÇALIYOR?»

Çok Büyük Aşk ve Politika Romanı
Yazan: B.M.M. Başkanvekili

NURETTİN OK

Haftanın en önemli yayınlarından olan bu kitapta devamsız milletvekillerinin Meclisin olağanüstü toplantıları sırasında nerelerde ve kimlerle beraber sevgisel esintiler içinde oldukları yürekler paralayan bir dille anlatılmaktadır.

«Ziller Kimin İçin Çalıyor?» Tüm milletvekillerinin ibretle ve dehşetle okuyacakları muhteşem bir eser.

Kitapçınızdan inatla, ısrarla arayınız. Bulamazsanız eserin kahramanlarını aramaya başlayınız. İnşallah seçim dönemi sonuna kadar bulabilirsiniz!

ÖKÜZ ARANIYOR

Karakışın bastırması dolayısiyle Belediye otobüsleri yollarda kaldığından işbu arabaları yolcularıyla beraber çekebilecek güçte, çekim kabiliyeti fazla, öküz ve manda aranmaktadır.

İsteklilerin, parlak kâğıda çekilmiş üç adet 6x9 fotoğrafla birlikte ilgili ve bilgili makamlara acele müracaatları...

BAY VE BAYAN FİLM YILDIZI ARANIYOR

Bu hafta çevrilecek olan 138 kısımlık yerli, sinemaskop film için her yaşta, her boyda ve her tipte bay ve bayan yıldız aranmaktadır. İsteklilerin anadan doğma birkaç poz fotoğraf, bir defaya mahsus olmak üzere 100 lira kayıt ücreti ve seksapel güçlerini gösteren birer kıta bonservisle birlikte «Şinanay Film Şirketi»ne çok acele başvurmaları...

---

otele.. Yiyip içme, yatıp kalkma masarifleri hep o dört şişenin içinden çıkıyor..

— E kardeşim, Cenabı Allah da bu kıza iyi talih biçmiş herhalde.. Aman başkalarına anlatmayın.. Vallahi nazar değer!

— Duuuur, daha bitmedi.. Kız bir akşam eve geldi, elinde bir paket.. «Ne masrafı yaptın gene?» diye sormama vakit bırakmadan kâğıdı açtı. Baktım, bir kangal sucuk.. Sucuğu eskidenberi severim ama, hazmı güç oluyor diyerekten epidi yemiyorduk. Meğer onun da ikramiyesi varmış.. Sucuğun üzerindeki etiketlerini topluyanlara zengin hediyeler verilecekmiş.. Bizim kız, bana tam bir hafta sucuk yedirdi. Dört tane etiketi tamam edip zarfa koyarak sucuk fabrikasına yollamış..

— Oradan ne çıktı?..

— İstanbul'dan Paris'e kadar gidip gelme uçak bileti, onbeş gün otelde kalma, yeme içme, hep sucukçulara ait olacak..

— Eeeee, Avrupa seyahatini de kazandınız demek ki.. Vallahi ne sevindim, ne sevindim.. Daha başka bir şey de çıktı mı?..

— Çıktı ya.. Yeni bir yemeklik yağ çıkmış.. Adı belli değilmiş.. Yağın sahipleri, bu yağa en iyi isim takana onbin lira veriyorlarmış.. Kız da akşamları evde başladı isim aramıya..

— Sonunda buldu mu?..

— Buldu helbet.. Bu yağın adına Beslen yağı demek münasiptir diye yağcılara bir mektup yazmış.. Başkaları da başka isimler bulmuşlar ama, bizim kızın bulduğu en çok beğenildiği için bizim kızın adresine bir gün onbin liralık bir çek gelivermez mi?..

— E, vallahi, kısmetin de artık bu kadarı olur..

— Duuur, daha bitmedi hayatım.. Mukadder atıldı:

— Lezzet işkenbecisini de anlatsana anneciğim..

— Haa, dur, onu anlatayım.. Lezzet İşkenbecisinden bir ayda beş çorba içenler arasında kura çekilecekmiş.. Biz akşamları kızın zoruyla işkenbeciye taşınmıya başladık.. Orada da şansımız yâver gitmez mi?..

— Eeee, oradan ne kazandınız?..

— Tam bir sene müddetle, her akşam bir tencere işkenbe çorbası yollıyacaklar..

İfakat hanım bir kahkaha attı:

— Ayol desenize ki, mutbak masrafını da bedavaya getiriyorsunuz?..

— Kısmet bir defa insanın kapısını çalarsa, bıktırmadan gitmezmiş kardeşim.. Bizim kız gene üç beş kuruş toplayıp bu sefer başka bankaya yatırmış.. Oradan da..

— Ay dur.. Oradan da mı bir şey çıktı yoksa?..

— Kardeşim, ömür boyunca aylık gelir çıktı.. Her aybaşı gidip bankadan 1000 lira alacağız.. Artık bu para ile de geçinmiye bakacağız..

— Anne, daha bitmedi, ötekileri de anlatsana..

— Kız anlatıyorum ya işte.. Ondan sonra teyzesi, karamelâ aldık, çamaşır makinesi çıktı.. Pastırmanın çemenini biriktirdik, ev eşyası kazandık.. Bersani pirinci aldık, halı kazandık. Keyif kürdanlarından aldık, dikiş makinesi kazandık. Mahallebi yapmıya pirinç unu aldık, bir senelik erzak kazandık. Diş macunu aldık, avize kazandık. Krik krak aldık, çalar saat kazandık. İdeal sarmısaklarından aldık, sinemaya bir yıllık abone kazandık. Filiz pırasalarından aldık, iki teneke zeytinyağı kazandık. Hani, senin anlıyacağın, kazandık oğlu kazandık..

— Allah ziyade etsin Yeşime'ciğim.. Aman kuzum, bunları başkalarına anlatma..

— Niye anlatayım kardeşim?.. Her şeyin bir uğuru vardır.. Ne diye uğurumu bozayım..

— E, şimdi ne yapacaksınız?..

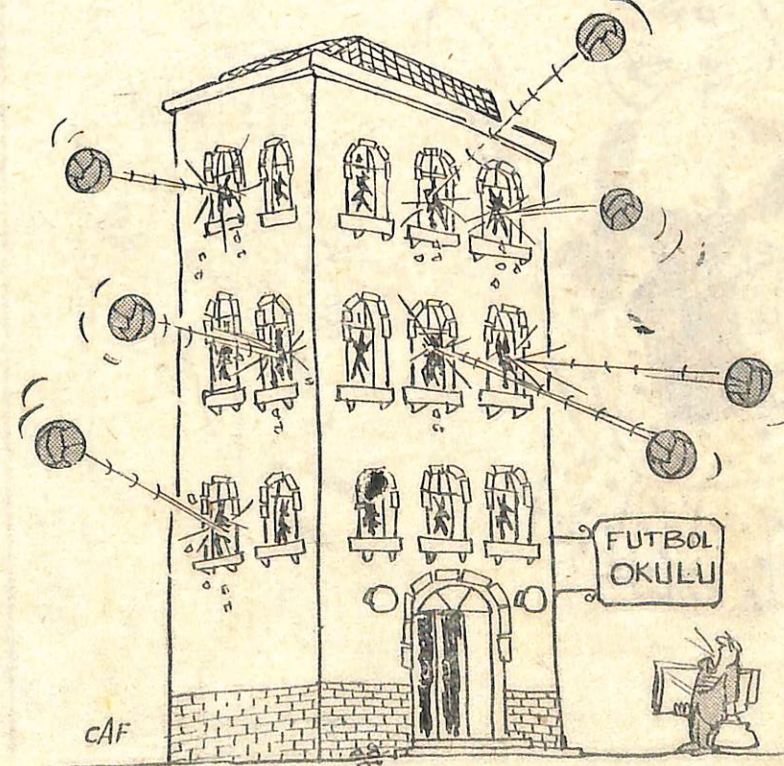
— Kazandığımız eşyaları eve yerleştirdikten sonra otomobilimize binip İstanbul'a geldik. Bir hafta bayram tatilini İstanbul'da Hilton'da geçirdikten sonra, uçağa atladığımız gibi Paris'e gideceğiz.. Onbeş gün orada kalıp eğlendikten sonra, onbin lira ile alacaklarımızı alacağız.. Tekrar buraya gelip İzmir'deki evimize yerleşeceğiz.. Evin içi erzak dolu.. Ayda bin lira da bankadan alınca, paşalar gibi yaşıyacağız..

İfakat hanım yerinden kalktı:

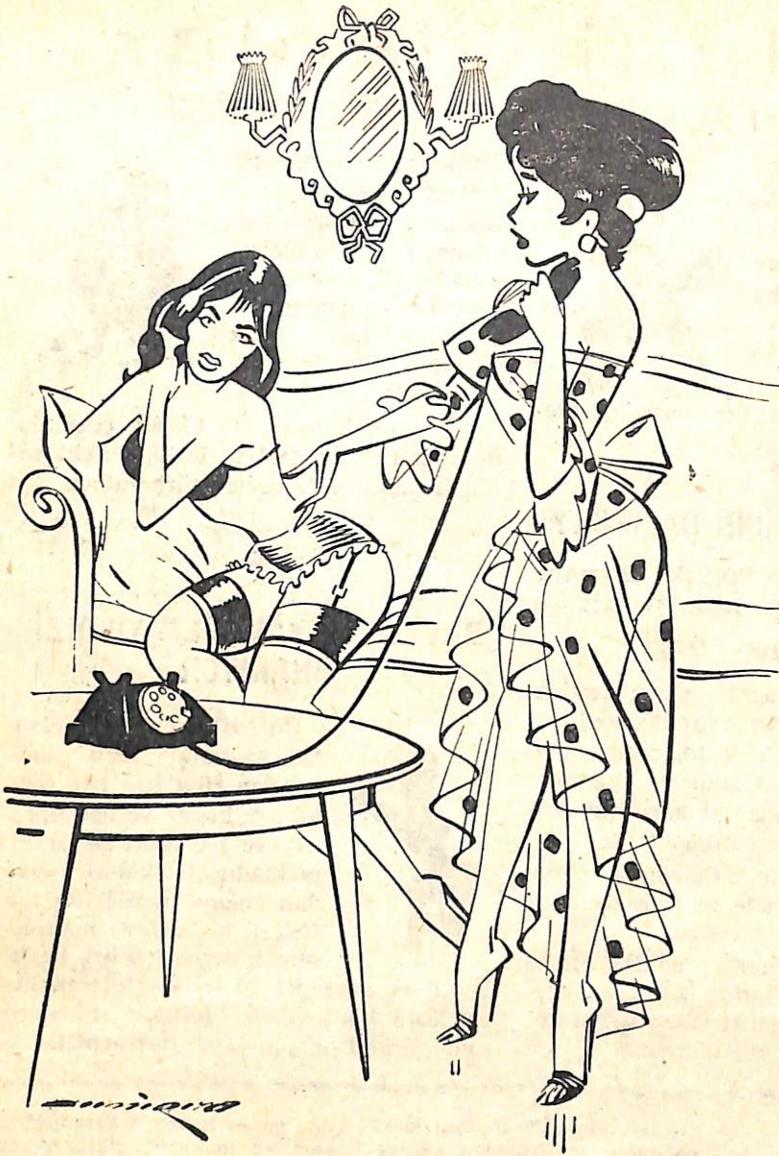
— Ayol pek sevindim bu haberlere, dedi. Kahveyi nasıl içersiniz.. Birer yorgunluk kahvesi yapayım size..

— Yoooo, vallahi istemez nonoşum ,diye itiraz etti Yeşime hanım.. Biz şimdi Hilton'a gidip beş çayını orada içeceğiz.. Ama, yarın öbür gün muhakkak gene uğrarız.. Biz artık eski Yeşimeler değiliz.. Piyango ailesi olduk biz, piyango!

Adnan Veli

Memleketimizde futbol okulu açılacak.. — Gazeteler —

— Aaa.. Merak etmeye başladım şimdi.. Karısı bile geceyi nerede geçirdiğini bilmiyor!

— Aman kocacığım gelme... İçerde m

— Ne dersin? Bu yaz esmer mi olayım, sarışın mı?

Çağımın

Saçının rengi nasıl,
Mavi göz kapakları
Her tipini bulursun
Minnetleri kalm
Baylar, alınmayı

Adımları çalımlı, bal
Sırrını öğrenmişler
Etekler daralmakta
Ne sana yüz ver
Baylar, alınmayı

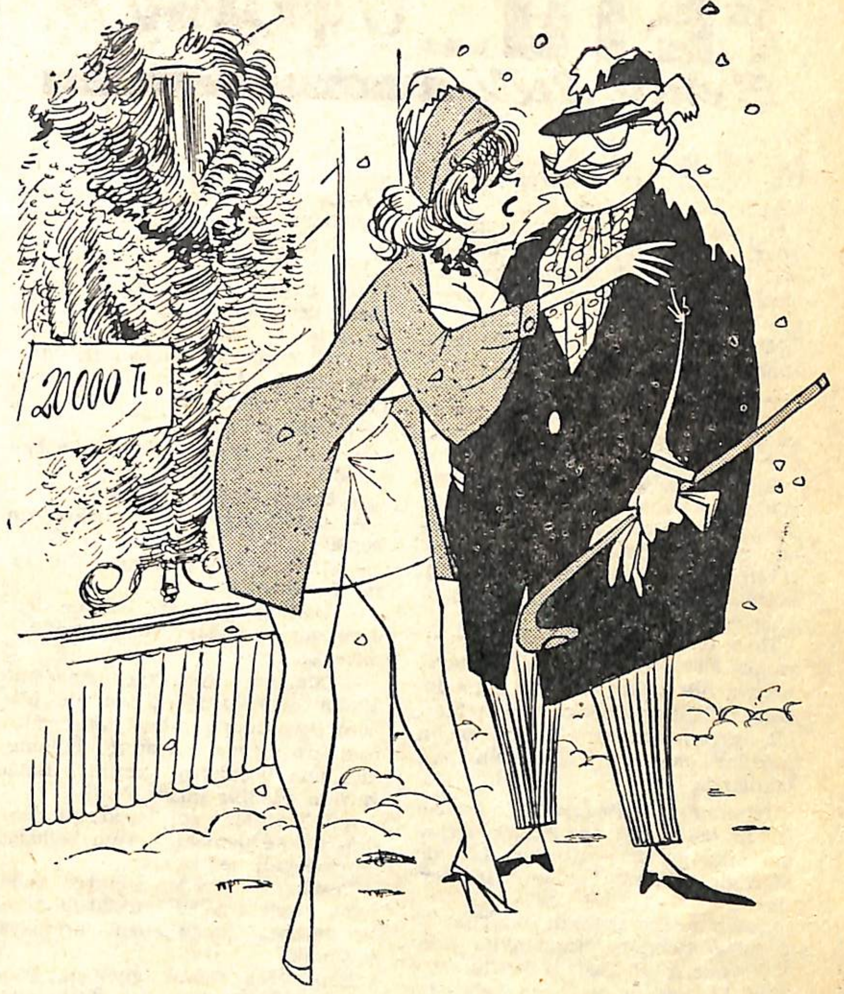
Anlaşılmaz birinin h
Kalp çalma çetesinin
Üç nişanlı peylerler,
Sen böyle bir lis
Baylar, alınmayın

Salonda ayrı tavır, s
Hiç birinden ne vefa,
Hepsi dibine ışık ver
Sen de karşıların
Baylar, alınmayın

Asıllarından başka g
Biricik istekleri eş ol
Gönülleri müzedir: H
Ondan sonra kat
Baylar, alınmayın

...lis var, gelir kaynağını inceliyor!.

— Haydi fazla üşütme beni!.

...osmaları

...biçimi ne?
...çeker içine.
...en Hinde, Çine
...aliba Yaradana,
...züm kadından yana!

...rkekçe,
...utmanın dikçe!
...enişledikçe
...e de metelik bana,
...züm kadından yana!

... gerçek yaşı,
...de elebaşı!
...rkadaşı
...ydolursun en sona,
...üm kadından yana!

...başka tutum,
...bir teselli um!
...anan bir mum!
...in yana yana,
...dim kadından yana!

...ner kılığa,
... alığa!
...ğa yığa!
...r gün tozu dumana,
...im kadından yana!

Salâhattin KUTLU

— Doktor... İçki ile sigaradan başka bana neyi yasak etmiştiniz?

FETO... Oğlum!

Şemsi Belli

MERİ güzel kız.. tatlı kız.. oynak kız... Gel gelelim ben pısırığın biriyim!

O, gözleriyle, kaşlarıyla gel-gel eyler; ben acemi bir asker gibi hep yerimde sayar dururum. Oysa ki Meri'yi görünce bitiyorum.. eriyorum ispermeçet mumu gibi...

Meri ile kapı karşı komşuyuz. Ayni apartmanda oturuyoruz. Hollerimiz bir, bahçelerimiz bir.

Günde kaç defa karşılaştığımızı bilemiyeeck kadar Meri'nin hastası olmuşum.

Bir gülüşü, bir bakışı var ki Meri'nin, kaleme, kâğıda gelmez!.. Yalnız dudakları değil, gözleri değil; kolları, omuzbaşları güler Meri'nin.. Süveterini geren dipdiri göğüsleri, eteklerine sığmıyan dolgun kalçaları güler Meri'nin...

Hele bir «Bonjur!» diyişi var ki, yalnız kaleme-kâğıda değil, notaya, fırçaya bile gelmez!.. Renk renk inciler dökülür dudaklarından Meri «Bonjur!» derken.. Biçim biçim çağrılar dalgalanır gözlerinin parlaklığında...

İstanbul, Balkanlardan sarkan soğuk dalgasının ve yüksek basıncın etkisi altına girerken ben de Meri'nin etkileme alanı içindeydim.

Amanın ne soğuktu o!.. Tüm su boruları donmuş, musluklar donmuş, her taraf kaskatı kesilmişti... Meri ile komşu olmasam belki damarlarımdaki kan bile donuverecekti bu soğukta...

Uyandığım zaman yatağımın içinde buz kalıbı gibiydim. Allah kimseyi böyle soğuk havalarda bekâr bırakmasın! Kötü şey bekârlık! Kömür karnesinden yoksun olmak kadar kötü.. Ama bekârlıktan da kötü bir şey daha varmış: Donmuş su borularının dilinden anlamamak!

Hava zehir gibi.. Acı mı acı.. Musluklarda bir damla su yok.. Üfleseniz nefesiniz donacak nerdeyse...

Kar eritip traş oldunuz mu hiç?.. Çok dalgalı bir iş!.. Bir tencere dolusu kardan bir bardak su bile zor çıkıyor.. Tıpkı salonlar dolusu politikacıdan bir hükûmetin zorla çıkışı gibi!

Traş bitti... Yüzümü yıkamak için bir tencere daha kar eritsem yine yetişmiyecek.. En iyisi pamuğa füjer emzirip yüzümü kolonya ile temizlemek..

Aynanın karşısında kıravatımı bağladığım esnada kapının zili çaldı.. Hemen koşup açtım..

Bütün şirinliği, bütün tazeliği ve bütün sıcaklığı ile karşımda duran Meri, beni, ansızın bastıran kıştan daha fazla şaşırtmıştı. O da elini yüzünü herhalde kolonya ile yıkamış olmalı ki tütüm tütüm limon çiçeği kokuyordu.

— Bonjur Feto!

— Bonjur Meri! Hayrola sabah sabah?

— Suyun akıyor mu senin?

— Hayır!.. Donmuş muslukların hepsi!..

— Bizimki de akmıyor.. Her taraf donmuş!..

— Donmuş ya Meri, ben de dondum sabaha kadar! Ne yapmalı bilmem ki?..

— Mamam diyor ki... (Annesine Mama diyordu Meri, ben de Madam diyordum) Ateş yakın ısıtın boruları diyor.. Aradım, bulamadım ana boruların yerini... Bana yardım edebilir misin Feto?...

Ah! Yesinler seni şekerim, yardım da ne demek!.. Tam teçhizat emrindeyim her zaman!..

Beraber antreden çıktık. Evin içine giren ana su borularını Meri ile beraber kuzu kuzu aramaya başladık.

Ekose bir eteklik giymişti. Saçları kok kömürü kadar siyah, gözleri dışardaki fırtına kadar dumanlı, dudakları mangal közü kadar ateş ateşti. Ama üşümüştü benim gibi o da. Elleri mosmordu.. buz gibiydi besbelli... Greyfurtları, portakalları, limonları, tüm narenciyesi donmuştu Meri'nin!..

Arayan belâsını da bulurmuş, Mevlâsını da, Meri'sini de..

Boruyu bulduk...

— Feto! dedi. Hadi biraz tahta parçası getir.. Getir de yakalım borunun kenarında..

Odunluğa gittim. Biraz tahta parçası, biraz da çıra getirdim Meri'ye.

Biz ateşi yakmıya çalışırken Maması pencereden sesleniverdi:

— Meri ne haber?

— Uğraşıyoruz Feto ile beraber!

— Yaktınız mı ateşi?

Ben cevap verdim bu sefer:

— Yakmıya çalışıyoruz Madam!

— Çok mu donmuş borular?

— Çok donmuş Madam!.. İki parmak kalınlığında buz var boruların üstünde!

— Muslukların hepsini açtım, bekliyorum!

Meri ateşi iyice parlattı. Hem karşılıklı gülüşüyor, hem ellerimizi ısıtıyor, hem de buzları eritmiye çalışıyorduk.

Gözlerini gözlerime çevirdi:

— Feto, dedi, git sen de aç musluğunu.. Pencereyi de aç.. Aç ki, akıntı başlayınca sesini duyalım!..

Geldim. Mutfağın ve banyonun musluklarını açtım. Pencereleri de açtım su sesini duymak için.. Tekrar Meri'nin yanına gittim..

İstiyordum ki o soğuk hiç bitmesin.. buzlar erimesin.. donlar çözülmesin.. Meri ile oracıkta, küçük çoban ateşinin başında kalalım öylece...

— Feto!

— Ne var Meri?

— Parmaklarınla, tırnaklarınla buzları kazısana, ne boş duruyorsun! Belki daha çabuk erir!

Tırnaklarımın bütün gücü ile su borusunun üstündeki buz tabakasını kazımıya başladım.

Çok geçmeden yine Madamın sesi duyuldu banyo penceresinden:

— Feto!

— Buyur Madam!

— Ne haber oğlum?... Benim tarafta daha bir damla yok!.. Sizin musluklardan ne haber?

— Bizde de henüz başlamadı Madam!.. Uğraşıyoruz!..

— Donlar çözüldü mü?

— Henüz çözülmedi Madam! Meri bir taraftan ısıtıyor, ben de ellerimle uğraşıyorum ama... Daha donları çözemedik...

— Çözüverin, çözüverin çabucak!.. Nerdeyse öğlen olacak!..

— Başüstüne Madam!.. Fakat siz de orada, evin içindeki boruların buzunu eritmiye çalışın.. Sıcak su filân dökseniz iyi olur!..

Önce dışardaki boruları, sonra bizim daireye geçip evin iç borularını ısıtmıya çalıştık.

Meri ateş yaktı. Ben ellerimi ve parmaklarımı seferber ettim. Uğraş babam, uğraş ki donlar çözülsün!

Madamın sesi (içerde olduğumuz için) bu defa daha uzaktan geliyordu:

— Feto, oğlum, ne haber?

— Henüz bir haber yok Madam!

— Ne yapıyorsunuz?

— Boruların içerde kalan kısımlarını ısıtmıya çalışıyoruz!.. Sizden ne haber?

— Ben su kaynatıyorum!.. Dökmek için!..

— Biz de kaynatıyoruz Madam! Bu minval üzre bir ömre bedel dakikalar geçti.

Madamın sesi duyuldu yine:

— Meri?

— Ne var Mama?

— Bizim boruda musluk damlamaya başladı, orda ne haber?

— Fetonunkinde de başladı Mama..

— Don iyice çözüldü mü?

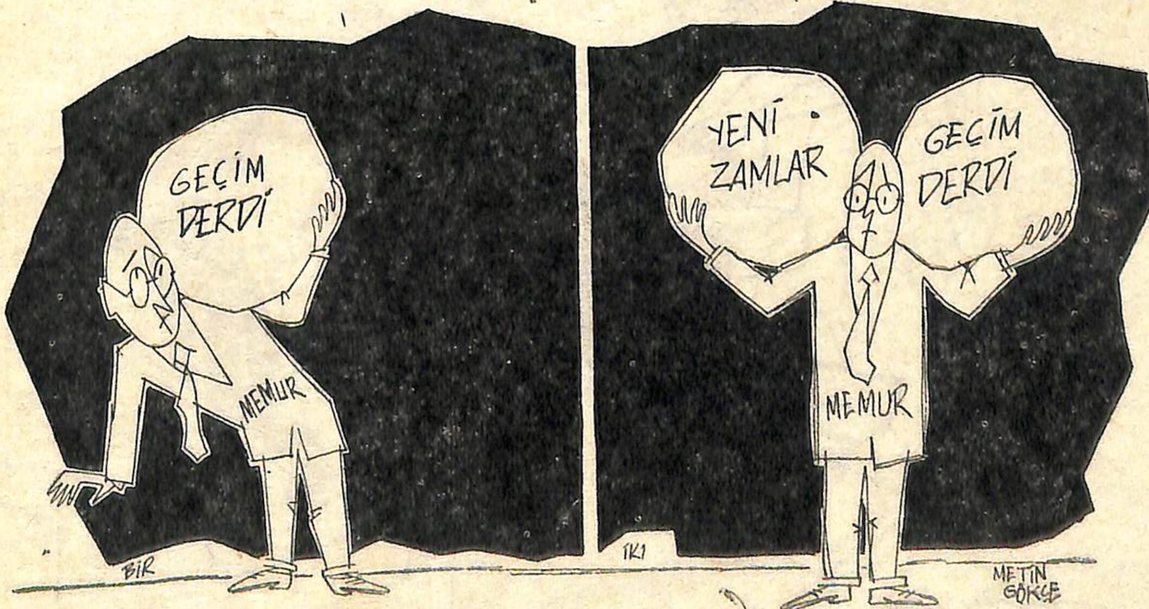
Meriden evvel ben atıldım:

— Çözüldü Madam, çözüldü?

Gerçekten de öyleydi. Buz kalıpları erimiş, donlar tamamen çözülmüştü. Musluklardan şakır şakır su boşanıyordu!.. Meri de, ben de çok mutluyduk... Çabamız boşa gitmemişti!

Şemsi BELLİ

※

«Memurların vaziyeti düzeltilecek.» — Gazeteler —

Genel mümessil!

Dünyanın şurasında burasında karışıklık çıkıp ayaklanmalar oldukça, Kennedy Kruşçef'e çatıyordu.

Bunun üzerine Sovyet Başbakanı Kruşçef de:

— Biz ihtilâl ihraç etmiyoruz, demişti.

Yeni yılın ilk ayında bir yandan Panama'da karışıklık çıkması, bir yandan da Afrika'nın yeni devletlerinden Zengibar'da bir ihtilâlin patlak vermesi ve bunların her ikisinde de Castro'nun rol oynayışının kabul edilmesi şunu gösteriyor...

Moskova'yı altı ayda bir ziyarete başlayan Castro, galiba Kruşçef tarafından «İhrahat Genel Mümessili» tâyin edilmiş!

Eski DEFTER den

Kürkle mülâkat

ONA bir kürkçü dükkânında rasgeldim. Bana başından geçenleri şöyle anlattı:

«— Aslımı, neslimi anlatmıya lüzum yok, hangi kovukta doğdum, hangi dağda büyüdüm, kim vurdu, kim yüzdü, kim dikti söylemiyeceğim. Lâle devriydi. Tüylerim güneşin ışıkları gibi parlıyordu. Kucaklıyacak taze bir vücut arıyordum. Talih beni yetmiş yaşında bir vezirin omuzlarına attı. Konağa geldiğim zaman cariyeler:

— Vezir hazretlerine hil'at ihsan buyurulmuş!

Diye fısıldıyorlardı. İlk defa ismimi onların ağzından işittim. İhtiyar vezir muayede günlerile iş ve nuş mahallerinde beni sırtına alıyordu. Bir gece fazlaca kaçırmıştı. İstemiyerek kucakladığım vücudü ateş gibi yanıyordu. Birdenbire soyundu. Ne yapacak diye merak ediyordum. Beni (Hilâl) kaşlı genç bir sâkinin omuzlarına bırakıverdi. Biribirimize öyle uygun gelmiştik ki görenler bir bana, bir ona bakıyorlar:

«— Maşallah!»

Diye el çırpıyorlardı. Nice yüzler eteklerime süründü, nice göz yaşları yumuşak tüylerimin arasında kayboldu. (Çırağan) eğlencelerinde mehtaplı gecelerin nemini çölde susuz kalmış bir yolcu gibi iliklerime kadar emiyordum. Her bir tüyüm bir katre (ıtrı şahi) sürülmüştü. Geçtiğim yerlere bayıltıcı kokular dağıtıyordum. Cariyeler taze yanaklarını, ocak ağaları sert bıyıklarını yüzüme sürüştürüyorlardı. (Nedim) benim için kâh (şarkı)lar yazıyor:

«Sammurunu kaplat bu sene kırmızı şâle
Al deste cğer lâle bulunmazsa piyale,
Ver hükmünü ey servi revan köhne baharın!»

Kâh gazeller söylüyordu:

«Mûbemû dikkatler ettim kıl kadar fark etmedim,
Kaşların billâh Beyim duşundaki sammurdan!»

Bu güzel günler çok sürmedi. İhtilâl koptu. Zorbaların eline düştüm. Patrona Halil beni bir çul gibi sırtına geçirdi. Vezirler titriye titriye eteklerimi öptüler. Tekrar karışıklık oldu. Elden ele sırttan sırta dolaştım.

Sahibim kâh kayış vücutlu bir arap, kâh iri kavuklu bir hoca oldu. Uzatmıyalım, nihayet bir kazasker efendinin yalısında karar kıldım. Amma ne eski itibarım, ne o gençlik ve güzelliğim kalmıştı, uzun müddet bir sandığa yerleştirildim. Ne kadar kaldım bilemiyorum. Tekrar dünya yüzüne çıktığım zaman beni doğruca Bitpazarına götürdüler. Kuzguncukta yalısı olan cam tüccrı Salamona sattılar. Bir müddet cumartesi günleri yalının penceresinde Boğazın mavi sularını seyrettim. Bir gece sahibim karısı Rebeka ile konuştu:

— Rebeka.. Bezin kürk para ediyor... Satacayim!

Dedi ve ertesi gün beni kibar düşkünü yaşlı bir hanıma sattı. Onun pörsümüş vücudüne o kadar yakışmıyordum ki nihayet hanım da bunun farkına vardı. Genç kızına verdi. Fakat artık ben de ihtiyarlamıştım. Sık tüylerimin arasında benek boşluklar vardı. Genç kız, beni utana utana giyiyordu. Bazan yanından (lutr) mantosile şık kadınlar geçerken öyle sıkılıyor, bana öyle sarılıyordu ki için gıcıklanmıyordu desem yalan.. Gece evde kavgalar başlamıştı:

— Ben bunu istemem!

— Ben de başkasını alamam!

Nihayet bir gece kız isyan etti:

— Sen almazsan ben aldıracak adam bulurum!

Dedi, ve birkaç gün sonra bir lokantanın hususî odasında tanımadığım bir erkekle buluştu. Kollarımın arasında kalbinin küt küt vurduğunu duyuyordum. Yediler, içtiler ve biraz sonra erkeğin zümrüt yüzüklü kocaman eli tüylerimin üstünden bir yılan gibi genç kızın göğsüne doğru kaydı. Oradan bir otomobile atlayıp doğruca bir kürkçü dükkânına gittiler. Genç kız, nefretle beni omuzlarından attı ve tüyleri pırıl pırıl yanan bir yeni kürke bürünerek dükkândan çıktı. Bir müddet orada kaldım, bir gün dükkân sahibi:

— Bunun modası geçti, satılmaz artık!

Dedi.

Ortağı:

— Kolayı var!

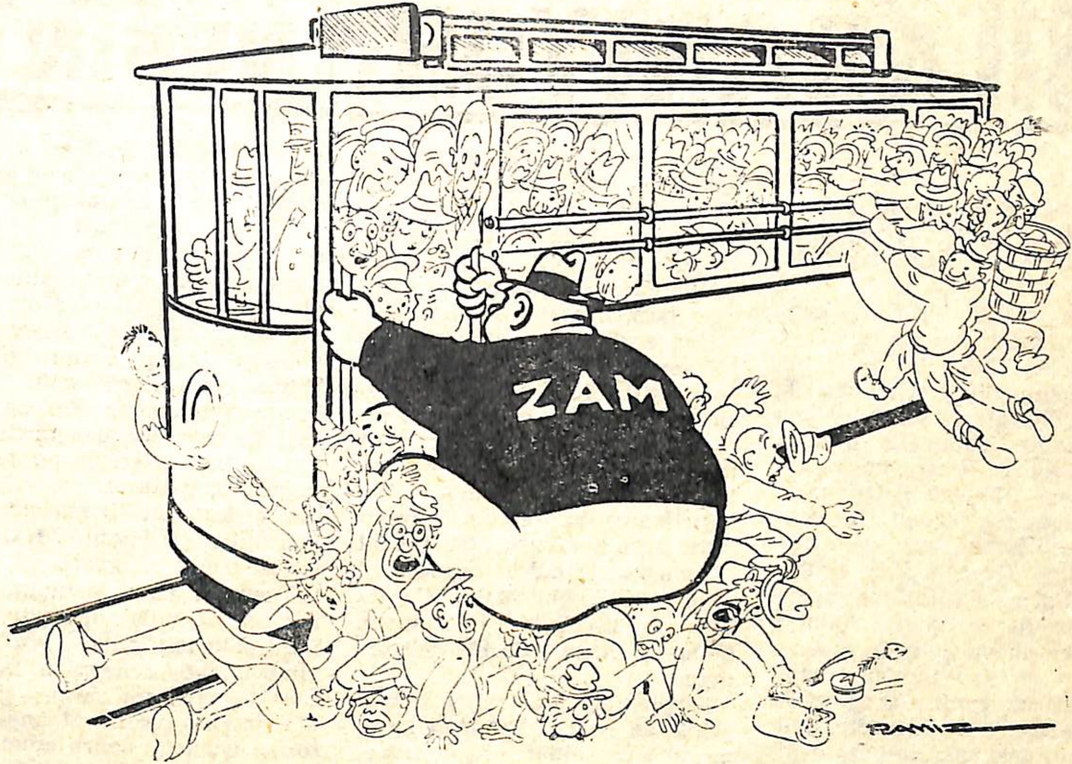
Diye elinden aldı. Doğruca boyacıya götürdü. Yıkandım, yamandım, boyandım, tarandım, yeni bir (lutr) olup çıktım. Bir müddet Şişli taraflarında dolaştıktan sonra İstanbula geçtim. Güneş rengimi solduruyordu, yağmur boyalarımı akıttı. Nihayet son sahibim olan yaşlı hanım; beni hizmetçisine verdi, o da şoför dostuna:

— Al, bunu paltona yaka yaptır!

Diye hediye etti. Şimdi onun paltosuna yaka olmak üzere burada bekliyorum. O da bir gün beni yakasından atarsa ne olacağımı artık Allah bilir!»

Firkete

Tramvay ücretlerine zam yapılması düşünülüyor:

Halk — Yahu, bu sıkışık vaziyette sen nasıl bineceksin?
Zam — Merak etmeyin, ben binerim!..

Paristen mektup:

«— Babacığım, dersler çok hafif.. Boş saatlerimde Eyfel Kulesinde avcılık talimleri yapıyor, bol bol bıldırcın, keklik avlıyorum...»

Tartı ile olsaydı!

İtilâfçılar zamanında Ayan Meclisinde reis seçimi oluyormuş. Reyler tasnif edildiği zaman, Avlonyalı Ferit Paşanın yirmi üç, Sahib Mollanın da on iki rey aldığı görülmüş. O zaman, Recai zade Ekrem bey usulcacık Sahib Mollanın kulağına eğilmiş ve demiş ki:

— Reyler sayı ile değil de okka ile ölçülse idi, reis siz olurdunuz!

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 5 —

Hiç değilse bir boğazdan kurtulacaklardı, zati zor geçiniyorlardı. Güllü altı yaşındaydı daha...

Hasan «Daha döşeğine işeyen altısında bebe everilmez!» diye ağabeyisine karşı koydu. Güllü'yü gelin edip evine alacak, onu büyüttükten sonra oğluna karı edecek adam da hazırdı. Ama Hasan'ın karşı koymaları yüzünden Güllü'yü evden çıkaramadılar. Beriyandan Hüseyin'in üçüncü karısı, taze gelin baskın çıktı. Hüseyin karı sözüne uyup, bir sabah tarlada mısırlar arasında oynayan Güllü'yü kapıp kasabaya götürdü, yalnayak sapsarı kızı hükûmet tabibine evlâtlık verdi. Üç ay sonra ciğerine evlât acısı düşüp, Güllü'yü görmek için kasabaya gittiyse de, doktorun ordan İstanbul'a gittiğini öğrendi. Bundan sonra da Güllü'nün ne olduğu, nerede olduğu hiç bilinemedi.

Güllü'yü çok seven amcası Hasan, onun evlâtlık verilmesi yüzünden ağabeyisi Hüseyin'le çok çekişti, iki kardeşin araları açıldı. Hele küçük Güllü'nün İstanbul'a götürüldüğünü öğrenince ağabeyisine küstü. Gelenek gereğince saygısı da olduğundan, evden ayrılamadı, kahretti. «Avrat sözüyle evlât atana erkek denilmez!» deyip köyden çıktı, gurbetlere düştü. Güllü gibi, amcası Hasan'ın da ne olduğu, nerede olduğu hiç bilinemedi.

Hasan'ın ağabeyisine kahrederek köyden çıkışından tam otuzdokuz yıl sonra, köydeki akrabalarına ölüm haberi geldi. Herhangi bir adam olsaydı, öldüğü bilinmezdi. Ama Mısır'a yerleşen Hasan orada büyük bir milyoner olmuştu. Bu adam, bütün ömrünce, mısır püskülü saçlı altı yaşındaki sarışın Güllü'nün, tarlada oynarken yakalanıp, evlâtlık verilmek için kasabaya götürüldüğünü hiç unutamadı. Babası Güllü'yü, bir yaban yaratık yavrusu gibi yakalamıştı. Küçük kız, başına gelecekleri sanki biliyormuş gibi, gitmemek için direniyor, ağlıyor, Hüseyin'in kucağında çıplak ayaklarını sallayıp duruyordu. Hasan, işte o gün düşman kesildiği ağabeyisine arkadan bakıp yiğeni için ağlamıştı. O manzara hiçbir zaman gözünün önünden gitmedi.

Çok büyük zengin olduğu halde, niçin yiğeni Güllü'yü bunca zamandır aramamış olduğu bilinemiyor. Bilinen şey, köye gelen haberdi, hem de resmi haber: Ölümünden sonra vasiyeti açılmış, Hasan Bey'in bütün mirasını, Şanlılar Köyündeki yiğeni Güllü'ye bıraktığı anlaşılmıştı. Güllü her nerdeyse bulunup, miras kendisine verilecekti. Amcası Hasan Bey hiç evlenmemişti, kimsesizdi.

Miras haberi köye gelince ordakiler şaşırıp kaldılar. Köyde Güllü'yü de, Hasan'ı da hatırlayan hemen hemen kalmamıştı. Hüseyin öleli çok olmuştu. Güllü'nün annesi başka bir köye kocaya gitmiş, orada ölmüştü.

Onu zorla evden attırıp evlâtlık verdiren üveği anası Keziban sağdı. Keziban'ın çocuklarından da yalnız biri, Yusuf, yani Güllü'nün bir erkek kardeşi yaşıyordu. Yusuf, kardeşi Güllü'yü de, amcası Hasan'ı da hiç hatırlamıyordu. Onlar köyden gittiklerinde Yusuf daha yeni doğmuştu. Şimdi köyün zengini sayılıyordu, oğlu Mahmut'u da kasaba lisesinde okutmuştu. Mahmut, yirmisinde bir delikanlıydı.

Köyün yaşlıları, miras haberi geldikten sonra Güllü'yü hayal meyal hatırladılar.

Yusuf'la oğlu Mahmut haberi alınca hemen şehre gidip bir avukata danıştılar: Mısır'da ölen Hasan Bey'in mirasından onlara da bir şey kalır mıydı?

Avukat diyordu ki: Mirasın hepsi Güllü'ye kalamaz, kanuna göre öbür akrabalara da kalır. Hasan Bey, tüm mirasını Güllü'ye vasiyet etmiş ama, kanun böyle, öbür akrabalara da kalır. Ama çoğu Güllü'nündür. Hele Güllü ölmüşse, o zaman ona düşen mirası da akrabaları bölüşür.

Şöyle bir yuvarlak hesap Güllü'ye kırk milyon lira kalıyordu. Bu durumda avukatlar kendiliğinden üçleşti, üç avukat dâva sonuçlanıncaya kadar avukatlık parası almadan bu işle uğraşacaklardı; haklarını dâva kazanılınca alacaklardı. Bütün iş Güllü'yü bulmaktaydı. Yaşıyorsa daha iyi... Yeter ki izi bulunsun, yaşadığı ya da öldüğü anlaşılsın...

Güllü'nün en yakın akrabası, baba bir ana ayrı kardeşi Yusuf'un oğlu Mahmut, bir de üveği annesi Keziban'dı. Ama mirasın büyüklüğü duyulunca akrabalar bu kadarla kalmadı, daha başka ondört akraba çıktı ortaya. Bunlardan ikisi, işçi olarak çalışmaya gittikleri Almanya'dan mirası duyunca dönüp gelmişti. Hepsi de fıldırfıldır Güllü'yü aramaya başladılar.

Nüfus müdürlüğündeki kütük kaydında Güllü sağ görünüyordu, demek bulunabilirdi. Akrabalar büyük şehirlere yayılmışlar, Ankara'ya, İstanbul'a, İzmir'e dökülmüşlerdi. En küçük bir ipucu yakaladım sanan ordan oraya koşup duruyordu.

Güllü'nün ağabeyisi Yusuf'un avukatı diyordu ki, Güllü bir hükûmet tabibine evlâtlık verildiğine göre, aramaya önce o doktordan başlamalı, ilkin doktorun izini bulmalı. Sonrası kolay. Kasabadaki yaşlılardan, kaymakamlık kaleminden mahzene kaldırılmış bazı evraktan otuzdokuz yıl önceki doktorun adı sanı bulundu. Bu bilgi üzerine Ankara'ya giden avukat Sağlık Bakanlığına başvurup aradığı doktorun, yirmidört yıl önce emekliye ayrıldığını öğrendi. Tuttuğunu koparan takımından olan avukat, bu sefer de maliyeden, doktorun nerden emekli maaşını aldığını sorup öğrendi. Bütün bu bilgileri elde etmek bedava olmuyordu. Kasaba avukatı kesenin ağzını açmıştı, bütün bu masrafları da on katıyla hesaba geçiriyordu.

Doktorun emekli maaşını alırken oturduğu İstanbul'daki evin adresi tesbit edilmişti.

Yusuf'un oğlu Mahmut, ailenin tek okumuş olanıydı; genç irisi, yakışıklı, güleç yüzlü, sevimli bir köy delikanlısı. Babası, bir-iki tarlasını satıp, parayı Mahmut'a verdi. Mahmut, bu miras işinden sonra adını duyduğu Güllü'yü arayıp bulacaktı. İstanbul'a gelirken, Avukattan Doktorun adresini almıştı.

İstanbul'a gelen Mahmut Sirkeci'deki otellerden birine yerleşti. Avukatın verdiği adrese gitti. O evde doktor yoktu. Mahmut uyanık bir delikanlı olduğundan yılmadı. O mahalledeki başka evlerin kapılarını çaldı, yaşlı kadınlara, o isimde bir doktor tanıyıp tanımadıklarını sordu. Evet, bir kadın tanıyordu. Emekli Doktor eskiden o evde oturdu, öleli yıllar olmuştu. Doktor öldükten sonra da, çocukları bu evi satıp başka yere gitmişlerdi ama, nereye gittiklerini bilen yoktu; çünkü arada yıllar geçmişti.

Mahmut soruyordu, doktorun bir evlâtlığı olacaktı Güllü adında. Güllü halasıydı, onu aramaktaydı.

Evet, vardı bir evlâtlığı doktorların, ama adı Güllü değil, Makbule'ydi. Bütün evlâtlıklara yapıldığı gibi, Doktorlar da evlâtlık kızın adını değiştirip, moda olan evlâtlık isimlerinden birini vermişlerdi ona. Makbule'nin esas ismini bilen yoktu mahallede. Ama onun çok güzel bir kız olduğunu hatırlayan birkaç kadın vardı burda.

Makbule Doktorların evinden kovulmuştu. Sebep mi? Galiba kız gebe kalmıştı da, Doktorun hanımı da kovmuştu. Günahı boynuna, Doktordan gebe kaldığı söylenmişti o zaman. Evden kovulduğunda Makbule onbeşinde varyoktu. Epi zaman kızın ne olduğunu bilemediler. Aradan bir yıl mı iki yıl mı geçti, mahalleden bir şoför, Makbule'yi gördüğünü söyledi. Şoförü tanımıştı da, arabadan inerken mahalledekilerin ne yaptığını sormuştu. Bostanın arkasındaki çeşmeye bitişik kulübede oturan üç çocuklu kadın nasıldı? Makbule şoföre, ertesi gün için eve gelip kendisini almasını rica etmişti; üç çocuklu fakir kadını gidip görmek istiyordu.

Mahalledeki birkaç kadın, Makbule'nin otomobille mahalleye gelişini, o üç çocuklu fakir kadının evine gidişini çok iyi hatırlıyorlardı. Bütün pencerelerden kadınlar başlarını uzatmışlardı, Makbule'yi seyretmek için. Aman ne kadar da süslüydü, tangoydu... Çocuklar arkasından ona baka kalmışlardı. Doktorların evinin pencere perdeleri de oynayıp duruyordu.

Makbule, arabadan elinde birçok paketlerle inmiş, şoför de arkadan daha başka paketler çıkarmıştı arabadan. Bunlar hep o üç çocuklu kadınındı. Para da vermiş diyorlardı kadına.

Yine otomobille gitmişti. Otomobile binerken de, Doktorların evine öyle bir bakmıştı ki... Bir daha onu gören olmamıştı buralarda. Kötü kadın oldu diye söyleniyordu. O zaman gördüklerine göre, kötü yola düştüğü de halinden belliydi zaten.

Mahmut araya taraya, yıllar önce halasını otomobille bu mahalleye getirmiş olan şoförü buldu. Yaşlanmıştı, şoförlüğü bırakalı çok olmuştu. Tarlabaşındaki ara sokaklardan birinde kahvehane işletiyordu.

ASALETİN SON PERDESİNDE BİR HANIMEFENDİ

Allah Allah... Pek şaştım. Demek şimdi sen, Betül Hanımefendi'nin akrabası oluyorsun, öyle mi? Allah Allah... Allah Allah!.. Acaip bi iş... Bunda şaşacak ne mi var? Bre oğlum, senin bi Anadolu çocuğu olduğun yüzünden belli. Sen bu Betül Hanımefendiyi görmeliydin ki, senin gibi bir akrabası olur mu, olmaz mı diye bana hak veresin. Demek sen, onun yiğenisin şimdi? Bunda bir yanlışlık vardır ya... Neden mi dedin? Ben de Anadoluluyum canım, bilmez miyim hiç, bizim Anadoludan böylesi bir kadın çıkamaz katiyen. Ben epeyi zaman yanında çalıştım, bilirim. Gayetle asâletli bir kadın ki, asâleti halis Avrupa ayarı. Dur bakayım, seni bana Şoför Muzaffer mi gönderdi? Şimdi kahvecilik ediyor, öyle ya... Demek Muzaffer Efendi, senin aradığın kadın odur dedi... Öyleyse bir diyeceğim yok, doğrudur. Muzaffer Efendi Betül Hanımefendi'yi benden eski tanır.

(Devamı var)

Ne olurmuş

Bir şey seyretmiyoruz,
Eski filmden başka.
Rızkımız yok şu yavan
Birkaç dilimden başka!

* * *

Yaramı kendim sardım,
Böyle huzura vardım.
Ummam bir şeyden yardım,
Ilık iklimden başka

* * *

Kırdım da fincanımı,
Örttüm heyecanımı.
Kimse almaz canımı,
Tek ecelimden başka

* * *

İhtiraslar mazide,
Küfür etmem Yezide
Gözüm yok fantazide,
Bir çift kilimden başka!

* * *

Ne tombala, ne Peçiç,
Birçok davranışlar piç
Şahsi düşmanım yok hiç,
Kendi dilimden başka!..

Salâhattin KUTLU

Dünyanın en uzun bıyıklı adamı Türkiye'de (Gazeteler)

— Ulan inek arabaları, bu kuyruk değil, bıyık!

Mahalli seçimler

Bir çok küfürler dinledik,
Bir çok adak zaman zaman.
Sonunda bizler inledik,
Onlarındır dört yıl ferman!

* * *

Moda, başkasını yermek,
Çok vâdedip, pek az vermek,
Hedef bir kapıdan girmek,
Seğirtmeli çala taban!

* * *

Nerde rica, nerde buyruk?
Ses duyarsın buruk buruk.
Sandalyeler yağlı kuyruk
Boşa senin iş araman!

* * *

Kanımızı kimmiş emen?
İş sahası tümen tümen!
Kürsüde herkes centilmen,
Herkes yalancı kahraman!

* * *

Bütün işler aksak neden?
Ders almadık on seneden.
Usandık bu teraneden:
«Senin emrindeyiz her an!»

Salâhattin KUTLU

Dünyanın ilk kadın feza pilotu çocuk bekliyor. — Gazeteler —

Yazısız

Mantar

Sekiz, dokuz yaşlarında bir oğlan ormanda mantar toplarken yanına bekçi yaklaştı:

— Aferin küçük! dedi, demek sen zehirli ve yenen mantarları ayırt edebiliyorsun! Bravo, doğrusu!...

— Ne diyorsun be amca! dedi çocuk şaşkın, şaşkın, ben mantardan falan anlamam! Zaten bunları yemek için toplamıyorum, satacağım!...

* * *

Yalancı

İki genç kız birbirlerine ballandıra, ballandıra flörtlerini anlatıyorlardı:

— Güven, bulunmaz bir erkek dedi bir tanesi. Beni zeki, güzel, çalışkan, uysal bulduğunu ve evlenmek istediğini söyledi.

— Yazık! dedi öteki, daha şimdiden sana yalan söyliyen bir erkekle evlenmeni hiç tavsiye etmem!..

* * *

Uykusuz!

İyimser hasta doktora:

— Zannedersem sıhhatim düzelmiş.. Dün gece 567924 de yattım, halbuki evvelki gece ancak 567931'e kadar saydıktan sonra uyuyabildim.

— Bir de piyasada iş yok diyorlar!

Tedbir

İki doktor arkadaş sokakta karşılaştılar:

— Düşündüm taşındım, dedi biri, muayene ücretlerine zam yapmağa karar verdim.

Öteki dudağını bükerek:

— Bakalım hastaların kabul edecekler mi? dedi.

— Ona ne şüphe! Tabii! Bütçeleri sarsılmasın diye onları hemen rejime sokacağım!...

* * *

Nasihat

Anne yirmi yaşına, dolayısiyle evlenme çağına gelmiş kızını önüne almış nasihat ediyordu:

— Bir erkek sana baktığı zaman kızarmalısın!..

— Aman anne!... Bu kadarcık şey için kızarılınır mı?.

— Tabii! O'nun sana bakarken ne düşündüğünü düşün kâfi!!...

* * *

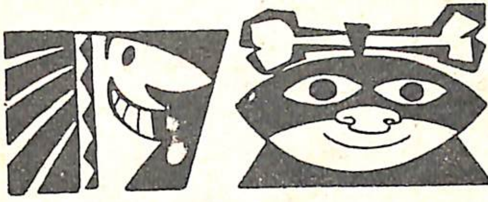
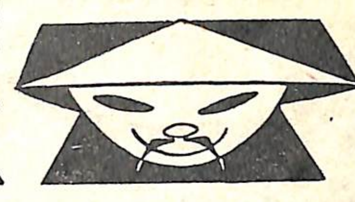
Tango

Bir baloda, cazın durduğu bir sırada Sevim; yanına gelen arkadaşı Leylâ'ya yavaşça:

— Biraz evvel tango oynadığın o yakışıklı esmer genç sana ne kadar sımsıkı sarılmış dedi. Ben olsam dayanamazdım.

Leylâ mânalı bir gülümseme ile cevap verdi:

— Dayandığımı kim söyledi sana!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Aile reisi!..

Dupont Durand'ların evine ilk defa gelen misafir şöminenin üzerindeki kocaman tabloya dikkatle baktıktan sonra evsahibesine sordu:

— Çok güzel bir tablo! Acaba kime ait?...

Madam Dupont - Durand saygılı bir edayla:

— Ailemizin kurucusunun diye cevap verdi.

Misafir, yeni bir konuşma mevzuu bulduğu için, gayet memnun hararetle sordu:

— Ne yapardı?.

— Şey canım! ailemizin kurucusudur!...

— Anladım madam, anladım! Fakat bu arada ne iş yapardı?...

* * *

13!...

Gece zifirî karanlıktı, köpekler acı acı havlıyorlar, şiddetli bir yağmur camları kırbaçlıyor, uzaktan uzağa vahşi hayvanların sesi duyuluyordu: Hanın sahibi elinde şamdan, müşteriye odasını gösterirken kısık bir sesle sordu:

— Odanızın numarası 13! Bir mahzuru var mı?

— Hayır! dedi müşteri gayet sakin, niçin sordunuz? 13 numaralı odada bir şey mi oldu?...

— Onaltı seneden beri hayır mösyö!...

— Hımmm!... Onaltı sene evvel ne olmuştu söyler misiniz?...

— 13 numaralı odada yatan müşteri ertesi sabah sağ salim kalkmıştı...

— Bırak şu herife penaltı nasıl atılır, göstereyim!

Kıskanç koca!

MARC seyahatten ne zaman döneceğini karısına bildirmemişti, sürpriz yapmak istiyordu, ama yatak odasında onu en iyi arkadaşı François'nin kollarında yakalayınca, her kıskanç koca gibi silâha sarıldı:

— Sefil herif, diye haykırdı. Bunu ancak kan temizler!...

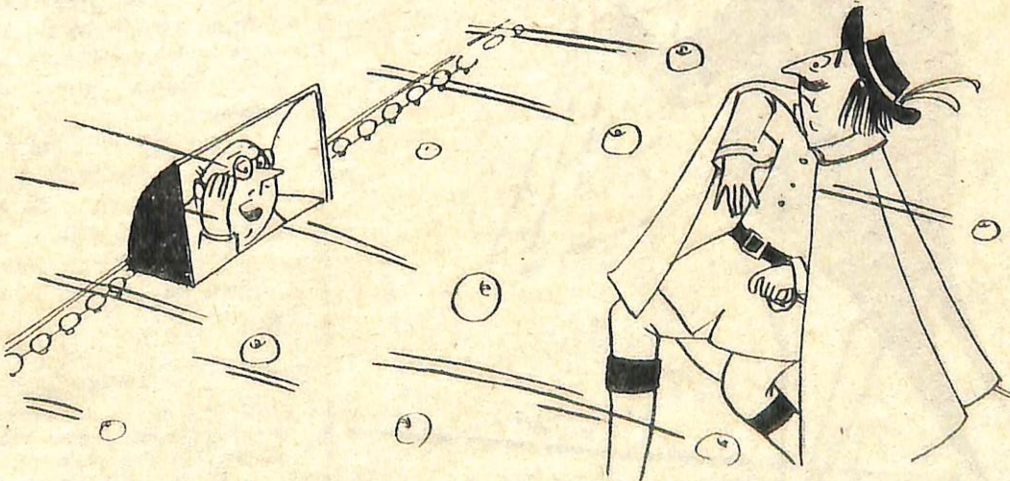
Kan lâfını duyan karısı apartmanın öbür ucuna saklanırken, François tatlı bir sesle:

— Sevgili dostum! Düşün bir kerre! O'nun için birbirimizi, arkadaşlığımızı mahvedeceğiz dedi, sen ateş edeceksin, durur muyum?. Ben de edeceğim!... İkimiz de kanlar içinde yerlere serileceğiz. Bizler ölünce o'nun başka sevgililere koşmıyacağı ne malûm?...

Son sözler Marc'ı iknâ etmişti. İki arkadaş odanın bir köşesinde dertleşmeğe başladılar.

Biraz sonra Marc'ın karısı sessizce odaya geldi, dolabı açtı.

— Alain sevgilim! Çık dışarı! dedi, onlar, öbür dünyayı boylamışlardır herhalde!...

— Bu sene elma çok bol oldu!

Kayıp

Polis kaldırımın kenarında hıçkıra hıçkıra ağlayan çocuğa sordu:

— Niçin ağlıyorsun?.

— Kayboldum, dedi küçük hıçkırarak!

— Ağlama! anneni babanı bulmak o kadar zor değil. Şimdi söyle bakalım! Nerede oturuyorsunuz?...

— Bilmiyorum! Dün taşındık!

Polis soğukkanlılığını kaybetmedi düşündü taşındı, sonra tekrar sordu:

— Soyadın ne küçük?..

— Hatırlamıyorum polis bey diye hıçkırdı oğlan, annem bu sabah evlendi...

* * *

Kârlı iş!...

İskoçyalı tüccar iş için geldiği kasabanın berberine saçlarını kestiriyordu.

— Kestiğiniz saçları ne yapıyorsunuz? diye sordu.

— Atıyorum! dedi berber.

— Yazık!... Onları çok pahalıya satabileceğinizi hiç düşünmediniz mi?...

Aradan on sene geçti. Tüccarın yolu gene o kasabaya düşünce aynı berbere gitti:

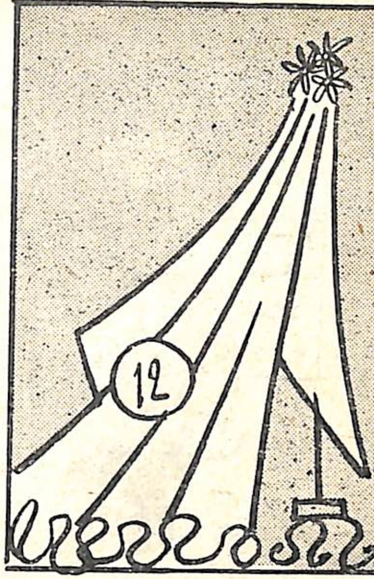
— Ben de sizi bekliyordum, dedi berber. İşte biriktirdiğim saçlar!...

Ve berber parmağıyla dükkânın yarısını kaplıyan ve tavana kadar yükselen çuvalları gösterdi.

— Yazık! dedi İskoç, onları karıştırmamak lâzım geldiğini hiç düşünmediniz mi?...

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN- ADNAN TAHİR
ÇİZEN- TURHAN SELÇUK

BÖYLE GİDERSE BİR TAŞLA İKİ KUŞ VURACAĞIZ GALİBA?. ESVABLA BERABER SENİ DE ALIP GÖTÜRMEĞE KALKIŞMASIN SAKIN ?...

İLÂHİ NERMİN ABLA ... NELER SÖYLÜYORSUN ?...

ABLA, SENİ TELEFONDAN İSTİYORLAR ... YİNE HER ZAMANKİ ROMANTİK SES... ÇABUK YUKARI GEL.

HANİ SÖZ VERMİŞTİN ... TELEFON ETMİYECEKTİN EVE ... BİR SÜRPRİZ Mİ ?... BANA MI ?... ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM ... MERAKLANDIRMA BENİ ... ANNEN Mİ ?... DEMEK ANLATTIN ... YA BENİ GÖRDÜĞÜ ZAMAN BEĞENMEZSE ... İNŞALLAH ...

BİRAZ EVVEL DOKTOR AYDIN UĞRADI ... ONA BAKARSAN BENİM BRONŞİTİMİ MERAK ETMİŞ ... AMA BEN ONUN ASIL NEYİ MERAK ETTİĞİNİ BİLİYORUM ... SANA DA SELÂM VE SAYGILARINI BIRAKTI. TELEFONDAKİ KİMMİŞ ?...

BİZİM SERVİSTEKİ ARKADAŞLARDAN BİRİ. O DA SANA SELÂM VE SAYGILARINI SUNUYOR.

ŞU DOKTOR İYİ ÇOCUK ... HOŞUMA GİDİYOR ... BİR ŞEYLER GEVELEDİ DURDU AMA BAKLAYI ÇIKARAMADI BİR TÜRLÜ AĞZINDAN.

SEN HERKESİN HER SÖZÜNDE GİZLİ BİR MÂNA ARARSIN ZATEN ... SOFRAYI HAZIRLASAK DEĞİL Mİ ?...

BENİM HAMARAT KIZIM HER ŞEYİ HAZIRLAMIŞ BİLE ... HAYDİ NESRİN KOŞ, PERİHAN ABLANI ÇAĞIR ... HABER VERMESEK SABAHA KADAR ATELYEDE OTURACAK.

PEKİ BABACIĞIM.

BEN DE MUTFAĞA BİR GÖZ ATAYIM ... BABA KIZ NELER BECERMİŞSİNİZ BAKAYIM.

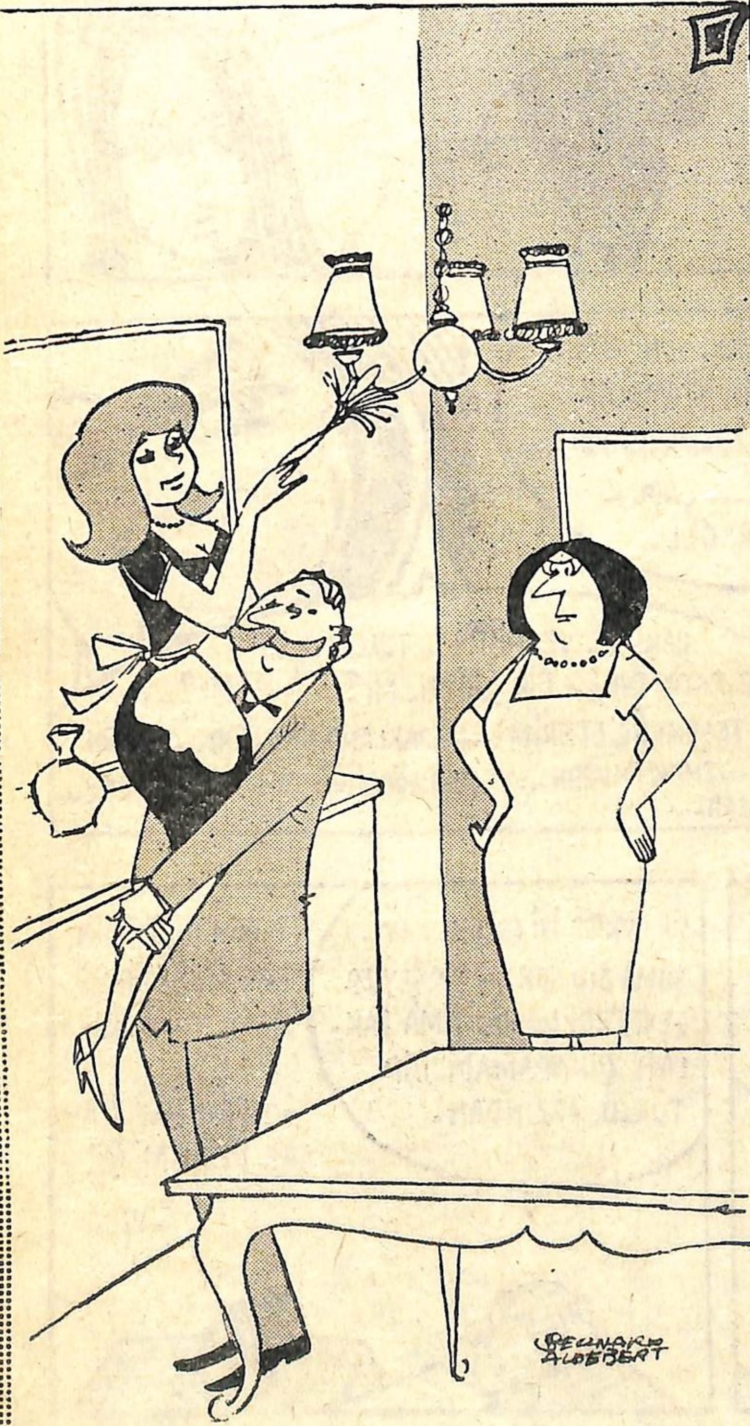
NERMİN'İN DAHİYENE BULUŞU BİR İŞE YARAYACAK MI DERSİN PERİHAN ?...

TELEFON DURMADAN ÇALIYOR ... FİYAT SORUYORLAR AMA GELEN OLMADI HENUZ.

İLAN BİR DEFA ÇIKTI HENUZ. DURUN BAKALIM.

DEVAMI VAR

Dünya Karikatürleri

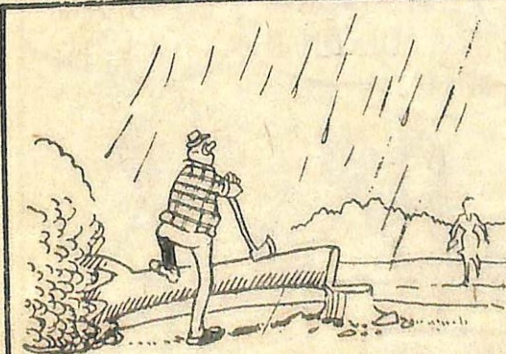
-POOOL... BEN SANA KAÇ AYDIR MERDİVEN AL DEMİYOR MUYUM!..

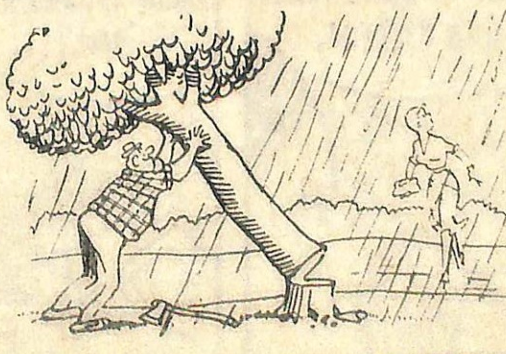

-DOĞRU SÖYLE, BIYIĞIM OLSA BENİ DAHA ÇOK SEVER MİYDİN?..

-BEĞENDİNİZSE SİZE TRANSFER EDELİM BAYAN!..

YAZISIZ..

AKBANK'ın

1964 Yılı çekilişlerine katılmakla

siz de **ikramiye** kazanabilirsiniz

- Lüks apartman daireleri
- Yurdun dilediğiniz yerinde mesken parası
- Hisse senedi ve Devlet tahvili
- Çeşitli ve zengin para ikramiyeleri

Hesap açtırmakta acele ediniz......

AKBANK

(AK—37)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

(Basın: 975—38)

AKBABA YAYINLARI

En güzel Türkçenin en güzel şiirleri:

Kervan

Her akşamüstü deniz kuşlariyle birlikte
Geçer içimden ipeklerle inciler yüklü
O eski kervanlar...

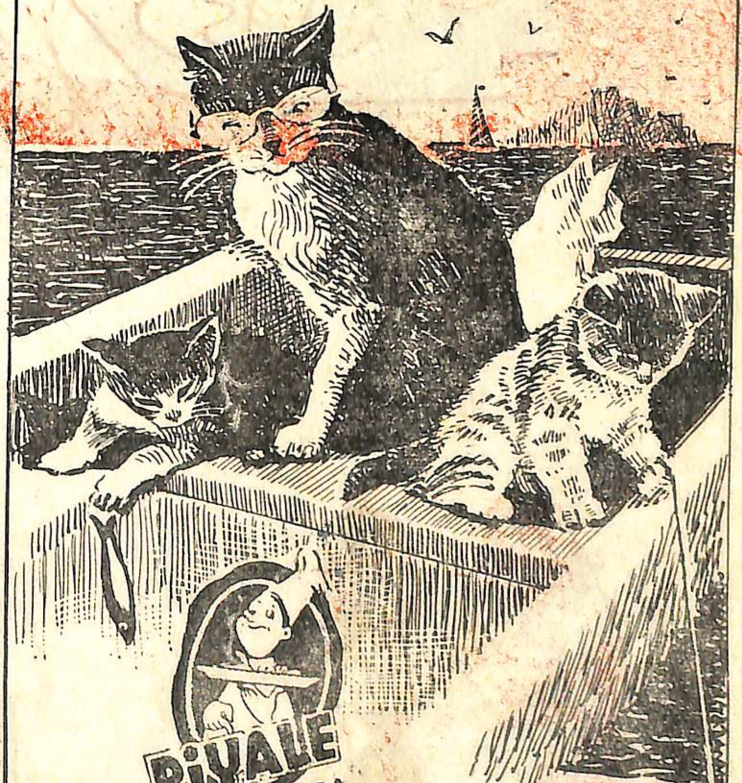
Orhan Seyfi Orhon

Bütün kitapçılarda: Fiatı 5 lira.

(AK—36)

ACELE ETMEYİN

PİYALE DE VAR

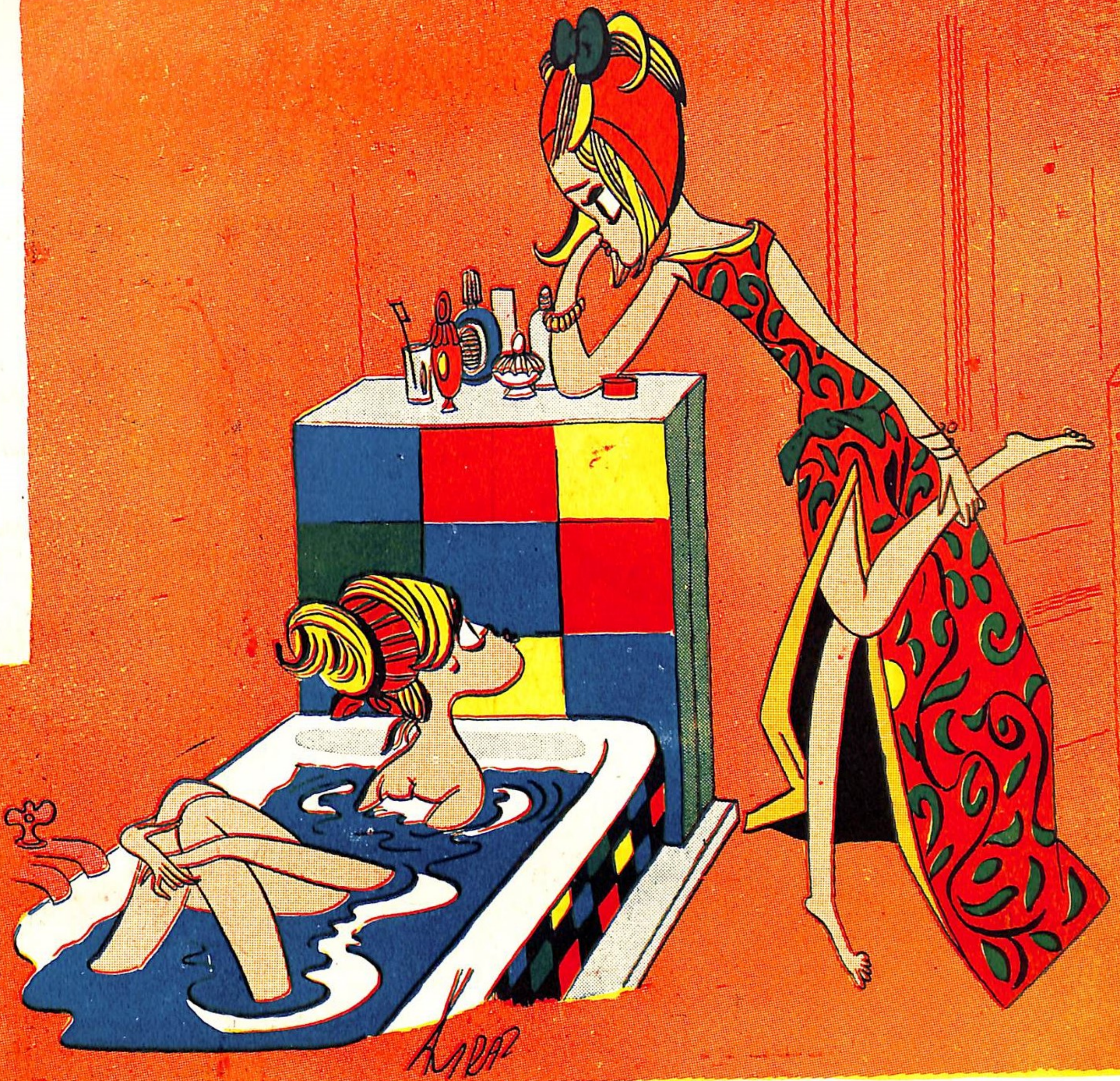
İNAP. HULUSİ İSTANBUL

PİYALE

ADI AĞIZ TADI

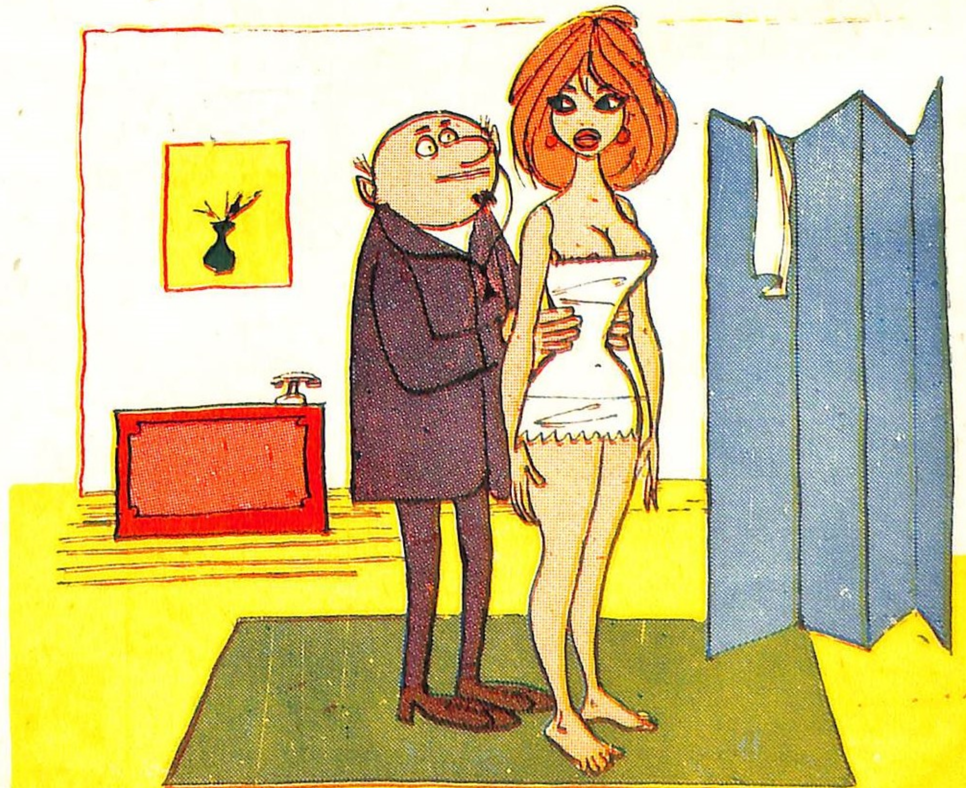
33/3

(Reklâmcılık: 5775—39)

-EĞER ONU BEĞENİYORSAN SANA CİRO EDEYİM...
VALLAHİ DAHA BİR KERE BİLE ÖPMEDİM!..

-NE HİSSEDİYORSUNUZ?
-HİÇ... YA SİZ?..